

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Imparatiei lui Jehova

Si vor sti ca eu sunt Jehova

Ezekiel 35:15

ANUL XXV

1947

No. 6

CONTINUTUL

Intorcerea din țara vrăjmașului.....	83
„Toate semințiile lui Israel”.....	83
Calea înapoi.....	86
O străngere din nou la bunăstare.....	88
Sosire înapoi din țara vrăjmașului.....	90
Indreptărit pe baza legământului prin jertfă (urmare și sfârșit).....	91
Legământul prin jertfă.....	91
„Stații Mei”.....	92
Mărturia lui Jehova.....	93
„Mărturie faaltea celor nelegiții”.....	94
Texte și Comentarii.....	95
Demisie și numire nouă.....	82

© W.T.B. & T.S.

VOI SUNTEI MARIORII MEI, ZICE JEHOVA. CA EU SUNT DUMNEZEU' ISAIA 43:12

Apere bilunar in Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA

Persoană juridică morală
București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, *Președinte* GRANT SUITER, *Secretar*

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13.*

DEMISIE ȘI NUMIRE NOUA

În mod continuu dela 1903, W. E. Van Amburgh a fost secretarul-casier al lui Watch Tower Bible and Tract Society, o corporațiune pennsylvaniană. Cu regret trebuie să anunțăm că, datorită împrejurărilor a fost necesară o schimbare în ocuparea acestei funcțiuni.

La 5 Februarie 1947, de pe patul său de boală, în Richmond Memorial Hospital, Staten Island, New-York, fratele Van Amburgh și-a trimis demisia sa din această pozițiune oficială, în care s'a dovedit atât de credincios și de capabil în decursul tuturor acestor ani. Scrisoarea sa de demisie a atras atențiunea asupra incapacității sale pentru acest serviciu, datorită vârstei sale extrem de înaintate și a unei boale, care-l apropia tot mai mult de moarte, și a recomandat numirea ajutorului său de atunci în postul pe care el era obligat să-l lase vacant.

Ziua următoare, Consiliul de Directori ai susnumitei corporațiuni, e'a intrunit în birourile executive în Casa Bethel din Brooklyn, N. Y., fratele Van Amburgh în mod forțat fiind absent. Numărul legal al directorilor, cu președintele N. H. Knorr, care a condus debaterile, a acceptat demisia introdusă și, de acord cu recomandățiunea fratelui Van Amburgh, în mod unanim a votat pe Grant Suiter, ca să fie succesorul său ca secretar-casier. În același timp directorii au votat concepțiunea unei scrisori către fratele ce se afla în spital, anunțându-l de acceptarea demisiei sale, cât și de numirea succesorului său, scrisoare care în parte zice:

„În timp ce acceptăm demisia ta, facem aceasta cu cea mai mare iubire pentru tine. Incapacitatea ta fizică este regretată de noi și am prefera să te avem continuu, dacă aceasta ar fi posibil. Totuși, noi suntem siguri că înaintea ta există privilegiul de serviciu fără sfârșit. Credințoșia ta față de legământul tău a fost spre onoarea și slava lui Dumnezeu, și noi recunoaștem aceasta cu bucurie, ca un bun exemplu al statorniciei în credință și pe linia datoriei. Întrubuințarea potrivită a darurilor date ție de spiritul lui Dumnezeu, ne face bine tuturor, pentru că a fost o bucurie și o binecuvântare pentru noi de a lucra cu tine. Închinarea noastră tăcută lui Iehova continuă să ne lege cu tine și toți ceilalți, și această unitate ni s'a accentuat de împrejurările boalei și demisiei tale”.

Această scrisoare de notificare a fost imediat dusă de un curier la natul său, unde fratele Van Amburgh mai era încă în stare fizică și mentală capabil să citească conținutul ei. El era multumit și mult înviorat. Noi suntem siguri că succesorul său va îndeplini funcțiunea sa tot atât de credincios, spre justificarea numelui lui Iehova.

Această dare de seamă în ce privește schimbarea intervenită în cazul acestei pagini, ne roloana întâia.

La 7 Februarie orele 6,15 a. m., fratele Van Amburgh a trecut în răsplata sa cerească.

(Urmare din pag. 96)

29 Mai

Cine se teme de Domnul, are un sprijin tare în El, și copilul lui
au loc de adăpost la El. Frica de Domnul este un izvor de viață,
ca ne ferește de cursele morții. — *Prov. 14:26, 27, Moffatt.*

Negăsind destul oameni drepti în Sodoma, spre a lăsa-o să
rămână în întregime, îngerii lui Iehova avertizară pe Lot să lăsa
afară din cetate împreună cu familia sa, pentru că „Iehova ne-a
trimis să o distrugem”. În frică și teamă de Iehova, Lot avertiză
rudele sale și, ca rezultat, cele două fiice ale sale se refugiară
împreună cu el și cu soția sa. Dimineața următoare, la răsăritul
soarelui, îngerii scoaseră în grabă pe Lot și pe împreună re-

fugiă-l lui afară din Sodoma și-l îndrumară spre un loc de si-
guranță și refugiu. Femeia sa, uitând frica de Iehova, privi în-
dărăt spre Sodoma, și căzu în cursele morții. Dar dacă nu ar fi
avut frica și teama lui Lot de Iehova Dumnezeu, cei doi copii ai
săi, nu ar fi căștigat siguranță și nu ar fi găsit refugiu atunci când
moartea ploua cu foc deasupra Sodomei. — *Gen. 18:20-33; 19:1-30.*

30 Mai

Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, cari au făcut legământ cu Mine
prin jertfă. — *Ps. 50:5, Rotheham.*

Asanumitul „legământ cu Mine prin jertfă” este legământul
lui Dumnezeu, făcut cu Mijlocitorul lui, în foșul întregului „Israel
spiritual al lui Dumnezeu”, biserica, cari sunt membri ai trupului
lui Christos. Dumnezeu a dat naștere și a propus acest legământ
„legământul nou”, peste jertfa perfectă a lui Christos Isus; și
scopul acestui legământ, este ca să ia dintre națiuni un popor
pentru numele lui Iehova, anume, „națiunea sfântă” a Israelului
spiritual al lui Dumnezeu. Dumnezeu are un timp hotărât pentru
a lua oameni în acest legământ, prin „singurul mijlocitor între
Dumnezeu și oameni, omul Christos Isus”. Nu este datoria celui
credincios de pe pământ să pună condițiuni, ci a lui Dumnezeu,
spre a-și face propria Sa voie și să hotărască cari dintre cei ce
se consacrază Lui să fie luați în legământul Său peste jertfa lui
Christos. W. 1. 7.

31 Mai

Căci bunătatea Ta ajunge până la ceruri, și credincioșii Ta până
la nori. Înălță-Te peste ceruri, Dumnezeule. — *Ps. 57:10, 11.*

Prin urmare, ca o bază puternică pentru toate națiunile și po-
poarele să laude pe Iehova Dumnezeu, mai degrabă decât pe eroi
și conducătorii acestor lumi, Martorii lui Iehova declară pe față:
„Căci dreptatea lui Iehova tine pe veci”. Aceasta înseamnă că
El își îndeplinește promisiunile Sale, îndeosebi mai însemnate fiind
promisiunile Sale cu privire la împărăția Sa prin Mesia. Cuvântul
Său scris nu este simplu mit, legendă, presupunere și teorie
nedovedită. Este adevărul neschimbăcios, pe care proba vremuri-
lor și progresul pe mai departe al istoriei și al științei, nu va
fi în stare niciodată să-l răstoarne, ci va fi confirmat cu siguranță
până la cea din urmă totă și literă. Niciodată nu trebuie să ne
temem de a ne încrede în Biblie, deoarece până astăzi ea nu s'a
dovedit ca neadevărată, ci, dimpotrivă, dovezile verității (ade-
vărului) ei s'au îngrămădit din ce în mai multe și este sigur că
mai multe dovezi vor veni la iveală cu timpul. W. 15. 12.

MISIUNEA SA

Această revistă se editează cu scopul de a face pe
popor capabil să cunoască pe Iehova Dumnezeu și sco-
purile Sale, așa cum sunt consemnate în Biblie. Ea pu-
blică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi să ajute
Martorii lui Iehova și oamenilor de bine. Aranjează
studii biblice sistematice pentru cititorii ei, iar societatea
vine cu supliment de literatură în ajutorul acestor fel de
studii. Ea publică material potrivit pentru conferințe ra-
diofonice, conferințe publice cât și pentru alte mijloace
de instrucție publică în Scrioturi.

Ea aderă în mod strict la Biblie ca autoritate pentru
comentariile sale. Este complet liberă și separată de
orice religie, partid politic, secte religioase sau alte or-
ganizațiuni lumești. Ea este consacrată pe deplin și fără
rezerve împărăției lui Iehova Dumnezeu sub Christos
Isus. Regele iubit. Ea nu este doamatică, dar invită pe
toți la o cercetare minucioasă și critică a conținutului ei
la lumina Scripturilor. Ea nu se dedă la controverse și
coloanele ei nu sunt deschise părerilor personale.

INTOARCERE DIN ȚARA VRĂJMAȘULUI

„Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi; căci truda îți va fi răspătită, zice Domnul (Iehova); ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului”. — Ier. 31 : 16.

IEHOVA S'a distins de curând din nou ca Eliberatorul poporului Său, care îl eliberează din țara vrăjmașului. Ceice au gustat eliberarea Sa sunt singurii oameni fericiți și binecuvântați pe acest pământ. Ei sunt singurul popor liber și respiră o libertate, de care nu se bucură nici popoarele democrațiilor și republicilor lor moderne. Astfel de popoare, cari trăiesc în sistemele unei democrații politice, nu sunt libere de marea vrăjmaș al omului, după cum o dovedesc greutățile lor de astăzi. Cu câteva sute de ani înainte de începutul erei noastre, Iehova Dumnezeu a îndeplinit eliberarea, ale cărei amănunte le găsim scrise în capitolul treizeci și unu al profeției lui Ieremia. Dar eliberarea realizată de El în acel trecut îndepărtat, a fost numai una parțială, trecătoare. Prin urmare ea a fost numai o umbră despre eliberarea mai mare și adevărată, care a trebuit să vină. Ea formează o garanție, că profeția, la timpul hotărât al lui Iehova, se va îndeplini într'un înțeles mai larg și mai complet. Acuma este timpul când ea se împlinește pe deplin la poporul Său. Din acest motiv poporul Său este vesel și jubilează, de aceea poate fi proclamată astăzi invitarea îmbucurătoare la toate rasele și naționalitățile: „Veseliți-vă, Neamuri, împreună cu poporul Lui. — Rom. 15 : 10, un citat din Deuteronomul 32 : 43.

² Cine este astăzi poporul, căruia i-a procurat Iehova Dumnezeu această eliberare mare? Să zicem oare că sunt Evreii, dintre cari cam 600.000 au fost aduși înapoi în țara Palestina în Orientul apropiat? Unii religioși ar voi să aplice bucuria profeției la acești Evrei întorși în patria lor. Ei tâlmăcesc înoarcerea Evreilor naturali în țara Palestina, ca un semn despre foarte apropiata venire a lui Mesia sau Unsului, a lui Christos. Religioniștii „creștinătății” sunt de părere, prin urmare, că o convertire în masă a Evreilor, cari trăiesc după talmud, la Isus Christos de asemenea este foarte aproape. Un studiu amănunțit al întregului capitol treizeci și unu, al cărții lui Ieremia, exclude însă o astfel de aplicare a profeției la Evrei, deși acești Evrei încearcă, într'adevăr, în mijlocul unor mari greutăți, să restatornească și să clădească patria strămoșilor lor.

E drept că, în anul 537, în Chr., a început să se împlinească o parte a capitolului treizeci și unu din cartea lui Ieremia, mai întâi și în mic, la Iudeii sau Izraeliții trupești, cari au fost strânși din nou în Patria. Aceasta a fost după aceea orașul Ierusalim a fost distrus și pustiit pentru șaptezeci de ani, prin Nebucadnețar, monarhul babilonian. În anul 625 înainte de Christos, și anume cu nouăsprezece ani înainte de distrugerea Ierusalimului, Ieremia a prezis pustiirea sa de șaptezeci de ani, în cuvintele: „De aceea, așa vorbește Domnul oștirilor: Pentru că n'ați ascultat cuvintele Mele, iată, voi trimite să aducă toate popoarele dela miază-noapte, zice Domnul; și voi trimite la robul Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; și voi aduce împo-

triva acestei țări și împotriva locuitorilor ei, și împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur, ca să le nimicească cu desăvârșire, și să facă din ele un pustiu și o pricină de batjocură, niște dărămături vecinice. Toată țara aceasta va fi o paragină, un pustiu, și neamurile acestea vor fi supuse împăratului Babilonului timp de șapte zeci de ani”. (Ier. 25 : 8, 9, 11). În timpul, când Nebucadnețar a dus Ierusalimul în captivitate și l-a distrus, Ieremia a fost ținut acolo în prisoare, ca o victimă a prigonirii religioase. Dar el a rămas în viață și a fost dus mai întâi cu prizonierii la Rama, care era situată cam la șase kilometri la Nord de Ierusalim. — Ier. 40 : 1.

⁴ Se presupune că Ieremia a scris profeția din capitolul al treizeci și unu-lea, îndată după distrugerea Ierusalimului. Poate că a exprimat-o când a locuit în Rama, în care caz cuvintele sale despre acel oraș al lui Benjamin, ar fi fost foarte, potrivite: „Așa vorbește Domnul: Un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii; și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt!”. Rahela cea amintită aici a fost mama lui Benjamin, de aceea este reprezentată ca o persoană, care s'a interesat de copiii sau locuitorii Ramei, a orașului beniaminit. De fapt unii presupun, că cuvintele lui Ieremia despre Rama au fost mutate dela locul lor adevărat din cartea lui Ieremia; de aceea găsim în Biblia Moffatt (engleză) profeția despre Rama și Rahela după primul verset al capitolului al patrusprezecelea; acolo este scris după cum urmează: „Iată cuvântul spus lui Ieremia din partea Domnului, după ce Nebuzaradan, căpetenia străjerilor, i-a dat drumul din Rama. Când a trimis să-l aducă, Ieremia era încă legat cu lanțuri, împreună cu toți prinșii de război din Ierusalim și din Iuda, cari aveau să fie duși în Babilon”. Iată cuvintele Celui Veșnic: „Un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii; și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt!”. Spre mângâierea Rahelei, copiilor săi li se promite o întoarcere din țara vrăjmașului. Firește aceasta a însemnat o întoarcere a tuturor celor din seminția ei; totuși înseamnă cu mult mai mult. Așa a prezis vestea lui Iehova prin Ieremia (în capitolul treizeci și unu) timpuri viitoare vesele, fie că a fost scrisă după distrugerea Ierusalimului, 607 în Chr., sau înainte de aceea. Timpurile arătate într'adevăr prin ea, sunt acum aici. De aceea: „Veseliți-vă, națiuni!”

„TOATE SEMINȚILE LUI ISRAEL”

⁵ După pustiirea de șaptezeci de ani a Ierusalimului în anul 537 în Chr., o parte a Izraeliților s'a întors înapoi din ținuturile Babilonului, situate la miazănoapte, din țara vrăjmașului, unde au fost duși. Ei au clădit din nou orașul Ierusalim și templul său, au reparat ce-

¹ La cine s'a împlinit profeția mai întâi și în mic, și după ce fel de pustiire?

² Când a fost scrisă profeția lui Ieremia din capitolul 31? și ce a prezis ea în general?

³ Pontruca arată profeția lui Ieremia despre legământul nou, că capitolul 31 s'a împlinit numai în mic la rămășița anului 537 î. Chr. 7

¹ Ce fel de eliberări au fost prezise în Ieremia, capitolul 31? și porțuce pot fi toate națiunile acum invitate să fie vesele cu poporul Iehova?

² Asupra cui ar vrea religioniștii bucurii să aplice profeția, deca pe nadrept?

lealte orașe și au cultivat din nou pământul. Subjugarea Babilonului, a dușmanului lor, de către cuceritorii, Regele Darius din Media și nepotul său Cir, Regele Persiei, în anul 539 î. Chr., a croit calea pentru întoarcerea Izraeliților, în țara strămoșilor lor. Totuși, după aceea nu s'a încheiat un legământ nou, cu această rămășiță restatornică. Trec mai mult de cinci sute de ani, și încă tot nu există un raport despre încheierea unui astfel de legământ nou, care să înlocuiască legământul vechiu, pe care Dumnezeu l-a făcut prin profetul Moise. Un raport despre un astfel de legământ nu se găsește, nici măcar în cărțile apocrifelor, cari au fost scrise în decursul celor patru sute de ani, după ce partea ebraică a Bibliei a fost terminată și încheiată. Prin urmare, capitolul al treizeci și unu-lea al profeției lui Ieremia, care a prezis legământul cel nou, a găsit numai o împlinire în parte la acea rămășiță din anul 537 î. Chr., o împlinire în m.c. Cine sunt deci semințiile (sau familiile) lui Israel⁶, a căror istorie ne arată împlinirea completă? A afla aceasta, este acum datoria noastră plăcută.

⁶ Intorcându-ne la primul verset al capitolului, citim: „În vremea aceea, zice Domnul, Eu voi fi Dumnezeu tuturor semințiilor (familiilor, Biblia engleză) lui Israel, și ei vor fi poporul Meu”. (Ier. 31 : 1). Expresia „În vremea aceea” leagă acest verset cu ultimele versete ale capitolului de dinainte, și acestea sună : „Iată, furtuna Domnului, urgia izbucnește, se năpustește vijelia, și cade peste capul celor răi! Mânia aprinsă a Domnului nu se va potoli, până ce va împlini și va înfăptui gândurile inimii Lui. Veți înțelege în totul lucrul acesta în zilele de apoi”. — Ier. 30 : 23, 24.

⁷ Toate semnele arată că zilele noastre sunt „zilele de apoi”. Prezentul este timpul pentru a înțelege aceasta, deoarece profeția ajunge punctul culminant al împlinirii sale depline. În împlinirea din iconă, înainte de aceasta cu mai mult de două mii cinci sute de ani, vijelia urgiei lui Iehova s'a năpustit cu toată violența peste capul celor răi, mai ales peste Babilon, ale cărui trupe militare au distrus orașul Ierusalim și templul său, în anul 607 î. Chr., și prin aceasta au întrerupt și au împiedecat adoratiunea lui Dumnezeu, a lui Iehova. Acelaș Babilon a ținut prizonieri o rămășiță credincioasă de adoratori ai lui Iehova, de pildă pe Daniel, pe cei trei tovarăși devotați ai săi : Hanania, Mișael și Azaria, precum și pe Ezechiel, Zorobabel și marele preot Iosua. Față de acea națiune-atacătoare de închinători la demoni și-a îndeplinit Iehova Dumnezeu profeția următoare, exprimată prin Ieremia, care sună : „Dar când se vor împlini acești șaptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și pe neamul acela, zice Domnul, pentru nelegiuirile lor ; voi pedepsi țara Chaldeilor, și o voi preface în niște dărâmături vecinice”. (Ier. 25 : 12). În împlinire, în anul 539 î. de Chr., puterea foarte organizată a Babilonului, a fost răsturnată ; și în anul 537 î. Chr. prizonierii săi izraeliți s'au putut întoarce la Palestina, pentru a clădi din nou templul închinării la Iehova. Prin vijelia mâniei aprinse a lui Iehova, Babilonul literal a fost măturat jos de pe scaunul său de putere internațională.

⁶ Cu ce leagă expresiunea „în vremea aceea” primul verset din Ieremia 31 ?

⁷ Peste cine a venit în vechime „vijelia ce se năpustește (sau care curăță totul din cale)” a lui Iehova ? și pentru ce ?

* Să se observe următoarele : În cuvântul lui Dumnezeu Babilonul este întrebuițat pentru ilustrarea unei alte organizațiuni, care a existat până în ziua de astăzi. Această organizație n'a fost distrusă, când fostul Babilon a căzut prin mâna cuceritorilor săi, și anume prin Darius și Cir, de cari s'a servit Iehova Dumnezeu. În Sfânta Scriptură Babilonul este întrebuițat ca simbol al marelui organizații lumești a dumnezeului fals, a lui Satan Diavolul, pe care l-a adorat vechiul Babilon. De aceea în ultima carte a Bibliei la mai mult de șase sute de ani după căderea vechiului oraș Babilon, s'a prezis căderea adevăratului și mai marelui Babilon ca viitoare.

⁹ Orașul original Babilon sau Babel, a fost întemeiat pe pământ prin Nimrod, un serv puternic al Diavolului, la puțin timp după potopul din zilele lui Noe. Pentru a înfrunta pe Iehova Dumnezeu, Nimrod s'a ridicat în fața poporului ca un puternic vânător, înaintea sau împotriva lui Iehova Dumnezeu. „Cuș a născut și pe Nimrod : el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El a fost un viteaz vânător, înaintea Domnului ; iată de ce se zice : Ca Nimrod, viteaz vânător, înaintea Domnului. El a domnit la început peste Babel” sau Babilon. (Gen. 10 : 8 - 10). Prin urmare, Nimrod s'a lăsat venerat și adorat și a primit ascultare întocmai ca un puternic ; care ar fi încă înaintea adevăratului Dumnezeu Iehova. El s'a făcut primul rege al pământului, și sediul domniei sale și al cultului său a fost Babilon. Alți stăpânitori lumești, inclusiv urmașii lui Nimrod, au voit să procedeze la fel și să apară puternici, pentru ca să se spună despre ei : „Ca Nimrod, viteaz vânător, înaintea Domnului”. De aceea ei au combătut pe servii și martorii lui Iehova și au căutat să-i forțeze la religia Babilonului.) De aceea Babilonul a devenit un simbol al organizației Diavolului, cu religia în frunte ; și organizația aceasta pretinde că s'a se dea ascultare mai curând ei decât lui Iehova Dumnezeu.

¹⁰ Rămășița credincioasă izraelită, după căderea vechiului oraș Babilon, s'a întors înapoi la Ierusalim ; totuși urmașii acesteia, în decursul timpului, au ajuns sub puterea mai marelui Babilon, și anume a organizației văzute și nevăzute a Diavolului. Prin urmare s'a împlinit numai un timp oarecare profeția asupra rămășiței izraelite și a urmașilor săi : „În vremea aceea, zice Domnul, Eu voi fi Dumnezeu tuturor semințiilor (familiilor) lui Israel, și ei vor fi poporul Meu”. (Ier. 31 : 1). De fapt aceasta arată, că împlinirea definitivă și deplină a expresiei „semințiile lui Israel” nu se referă la Izraeliții naturali sau la Evreii cari se întorc acum în Palestina ; deoarece dușmanul, de cari sunt eliberați atât de mareș, nu este vechiul Babilon din timpul lui Ieremia, ci este Babilonul mai mare și care există de mai demult timp ; este organizațiunea mondială a Diavolului, cu cultul său al demonilor, cunoscut ca „religie” și comerțul său egoist precum și politica sa neteocratică.)

¹¹ Apostolul Pavel, care a fost convertit dela iudaism la închinarea lui Iehova, după cum a învățat Isus

⁸ Ce mai este întrebuițat Babilonul în cuvântul lui Dumnezeu — în afară de faptul că este întrebuițat ca oraș literal — ? și ce dovadă avem pentru aceasta ?

⁹ Cum a fost întemeiat vechiul Babilon, și despre ce a devenit un simbol ?

¹⁰ Pentru ce s'a potrivit Ieremia 31 : 1 la rămășița din anul 537 î. Chr. numai pentru un anumit timp ? și pentru ce nu poate fi aplicat acest text acum nici la Evreii din Palestina ?

¹¹ Ce zice Pavel în epistola sa către Romani pentru a lămurii acest punct cu privire la „toate semințiile lui Israel” ?

Christos aceasta, clarifică starea lucrului cu privire la „toate semințiile lui Israel”, când scrie creștinilor din Roma: „Căci aproape să doresc să fiu eu insumi ananema, despărțit de Christos, pentru frații mei, rudele mele trupești. Ei sunt Israeliti... Căci nu toți cei ce se coboară din Israel, sunt Israel”. (Rom. 9 : 3 - 6). Adică: După trup ei sunt numiți Israeliti, dar numai pentru că sunt urmași trupești ai bărbatului Iacob sau Israel, ei nu sunt membri ai adevăratului Israel al lui Dumnezeu. Ei nu sunt neapărat Izraeliți spirituali, membri ai Izraelului spiritual. De aceea zice Pavel mai departe: „Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă”. (Rom. 2 : 28, 29). Chiar și Moise și Ieremia au vorbit despre această tăiere împrejur a inimii. (Deut. 30 : 6; 10 : 16; Ier. 4 : 4). Dacă Pavel și ceilalți servi ai lui Dumnezeu au arătat aceasta, nu s'a făcut pentru a provoca antisemitismul, și nici *Turnul de Veghere* nu intenționează acest lucru, prin faptul că atrage atenția asupra acestor lucruri. Față de Israeliti sinceri, cari au fost incurcați în religie, dar cari au pipăit după închinarea adevărată a lui Iehova, Pavel a arătat bunăvoință, și așa facem și noi.

¹² Pavel a vorbit despre sine ca „tăiat împrejur a opta zi, din neamul (poporul) lui Israel”. (Filip. 3 : 5). El ne spune însă și aceea, că a fost un apărător extrem de zelos al „religiei Iudeilor” sau al „iudaismului”, și al „datărilor strămoșești” și de aceea un prigonitor al altor Iudei, cari s'au făcut creștini. „Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religiunea Iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu, și făceam prăpăd în ea; și cum eram mai înaintat în religiunea Iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespuse de mare pentru datinile strămoșești”. (Gal. 1:12, 14). Marele preot iudeu a sprijinit această procedură a prigonitorului Saul din Tars, și astfel amândoi au fost nețâiați împrejur în inimă și ambii n'au fost nici israeliți spirituali și nici iudei înlăuntru. — Fapte 9 : 1, 2.

¹³ Intâmplările istorice arată prin urmăre clar și lămurit, că Iudeii cari au trăit în Palestina au fost urmași ai rămășiței, care a părăsit Babilonul după 537 î. Chr., dar că Saul din Tars și ceilalți religioniști iudei ai zilelor sale, s'au aflat în robia mai marelui Babilon. Aceasta a fost așa, pentru că ei au fost robiți prin religie, cu toate că au numit-o „iudaism”. Prin religia aceasta ei au ajuns de partea Babilonului; pentru că i-a făcut potrivnici ai Fiului lui Dumnezeu și cu aceasta potrivnici ai lui Iehova însuși. Fiul lui Dumnezeu a fost Conducătorul, pe care s'a hotărât mai târziu să-L urmeze Saul din Tars. Către religioniștii iudei, cari au ținut la tradițiile lor, a zis Isus: „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră.. Și ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta!.. Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, după cum este scris: Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima

lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături cari nu sunt decât niște porunci omenești. Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni”. (Marcu 7 : 9, 13, 6 - 8). Cu împăratul său păgân Roma, ca cea mai puternică parte a organizațiunii mondiale a Diavolului, a aparținut la mai marele Babilon. Și prin faptul că Iudeii religioși au protestat împotriva, ca Pilat să elibereze pe Isus din Nazaret, ei au descoperit că au fost în prinsoarea mai marelui Babilon; ei au strigat: „Dacă dai drumul omului acestuia, nu ești prieten cu Cezarul. Oricine se face pe sine împărat, este împotriva Cezarului”. Mai departe: „Procoții cei mai de seamă au răspuns: Noi n'avem alt împărat decât pe Cezarul!” — Ioan 19 : 12, 15.

¹⁴ Din acest motiv, apostolul Pavel a arătat Ierusalimul religios din Palestina ca „Ierusalimul de acum, care este în robie împreună cu copiii săi” (Gal. 4:25). Prin urmăre Iudeii din zilele lui Pavel, cari au fost legați prin religie, au trebuit eliberați de mai marele Babilon, Babilon care este mama religiei și este vrăjmaș lui Dumnezeu și Fiului Său sau seminției Sale. Acastă eliberare necesară s'a dat acelor, cari au urmat pe Christos Isus, pe adevărata sământă a lui Avraam, adică pe adevăratul Fiul al lui Dumnezeu. El a zis către Iudeii religioși: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. Dar acum căutați să mă omoriți, pe Mine, un om, care v'am spus adevărul, pe care l-am auzit dela Dumnezeu. Așa ceva Avraam n'a făcut. Către Iudeii, cari au crezut în El, Isus a zis: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi. Deci, dacă fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:39, 40, 31, 32, 36).

¹⁵ (Acei Iudei, cari au urmat cuvântul Său și au rămas în el, au fost făcuți slobozi și au fost eliberați de mai marele Babilon, pe care Isus îl dă pe față în capitolul 17 și 18 al Apocalipsului. Astfel de urmași ascultători și credincioși au devenit membri ai adevăratului „Israel al lui Dumnezeu”, adevărații „copii ai lui Avraam”. Numai o rămășiță a Iudeilor naturali au urmat pe Fiul lui Dumnezeu, și membrii aceleia au devenit ca copiii ai lui Dumnezeu, moștenitori cu El, ai împărăției lui Dumnezeu.) De aceea zice Pavel cu privire la Israel după trup: „Tot așa, în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har. Deci, ce urmează? Că Israel n'a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți”. (Rom. 11:5, 7). Toți păgânii, cari erau băgați în religia națiunilor păgâne, s'au aflat și sub robia mai marelui Babilon. (Aceia însă dintre păgâni, cari au crezut vestea adevărului și au urmat pe Cel ce a rostit-o, și anume pe Christos Isus, au fost eliberați din Babilon și au fost făcuți membri ai adevăratului „Israel al lui Dumnezeu” sau ai Israelului spiritual.) Vorbind Pavel despre îndurarea sau favoarea lui Dumnezeu, ce este dăruită astorfel de păgâni pe baza credinței lor, el scrie: „De aceea moștenitori sunt ceice se fac prin credință, pentru că să fie prin har, și pentru că făgăduința să fie cheazăuită pentru toată sământa lui Avraam: nu numai pentru sământa cea care este sub Lege (Moise), ci și pentru

¹² Dece n'a fost Pavel, deși tăiat împrejur și din neamul sau poporul lui Israel, un izraelit spiritual sau unul, care este înlăuntru?

¹³ Dece se poate spune, că Iudeii religioși în zilele lui Isus s'au aflat în sclavia mai marelui Babilon?

¹⁴ În ce chip s'a dat eliberare unor astfel de iudei?

¹⁵ La ce au devenit membri cei ce au aparținut la rămășița izraelitilor credincioși? și cine încă altcineva cu ei, și cum?

sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor (Rom. 4:16).

¹⁶ (In cele din urmă apostolul îndeamnă atât pe creștinii dintre Iudei cât și pe cei dintre păgâni, să se țină departe de Babilon și robia sa religioasă, când scrie) (Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode. Christos ne-a izbăvit ca să fim slobodi. Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei) (Gal. 4:26, 31; 5:1). Pentru ei Babilonul a fost ca răsturnat, și în acel timp, în aceea primă sută de ani, după ce Isus a venit în trup pe pământ, ei au fost liberi. În acel timp a început să se împlinescă Ieremia 31:1 față de creștini, cari au avut credința lui Avraam: „In vremea aceea, zice Domnul, Eu voi fi Dumnezeuul tuturor semințiilor lui Israel, și ei vor fi poporul Meu”. Ei au devenit poporul pentru numele lui Iehova.

¹⁷ Ceea ce pe noi ne interesează cu deosebire în anul 1947 este faptul, că această profeție despre eliberare și restatornicire se împlinesc definitiv și complet în secolul nostru, și anume dela anul 1919 d. Chr. Nu folosește nimic de a tăgădui, că întreagă „creștinătatea” precum și evreimea se află în robia mai marelui Babilon, așa dar în robia acestei lumi, al cărei Dumnezeu este marele vrăjmaș al lui Iehova. (Dovada invederată, puternică pentru aceasta se află în faptul, că pretutindeni se lățește religia zăpăcitoare, cu sutele ei de secte și comunități de cult, cari toate au luat parte la primul războiu mondial sângeros din 1914, în care au luptat religie contra religie, catolici contra catolici, protestanți contra protestanți, și aceasta exact așa și după aceea în al doilea războiu mondial și mai crud din 1939) Conform cuvintelor lui Christos din Luca 21:25, 26 și din Apocalips 12:7-13 acest prim războiu mondial a fost însoțit de „războiul din cer”, în care Satan Diavolul și toate oștirile sale cerești au fost bătute de împărăția lui Dumnezeu nou născută și au fost aruncate în împrejurimea pământului nostru. (Așa ca urmare a mâniei aprinse a lui Dumnezeu, partea supraomenească, nevăzută a mai marelui Babilon, a fost înjosită pe pământ, și anume prin Regele nou născut, Christos Isus, Cuceritorul și Biruitorul, care este mai mare ca Cir cel din vechime. (Acum așteaptă izbucnirea definitivă a vijeliei, care suflă totul din calea sa, a răsbunării lui Dumnezeu pe acest mai mare Babilon, numai timpul hotărât de Dumnezeu la începutul războiului Armaghedonului. Atunci, atât partea văzută cât și cea nevăzută a acestui mai mare Babilon, va fi distrusă pe veci.)

¹⁶ Co i-a îndemnat Pavel să facă cu privire la Babilon? și cum a început Ieremia 31:1 să se împlinescă în acel timp?

¹⁷ a) Ce dovedește că „creștinătatea” se află în robia mai marelui Babilon?

b) Când s'a început furtuna mâniei aprinse a lui Iehova, și când va veni împotriva mai marelui Babilon pentru sfârșit?

¹⁸ Cine a fost făcut oare liber după terminarea primului războiu mondial (Noembrie 1918), prin eliberarea de mai marele Babilon? Nici „creștinătatea” și nici evreimea! (A fost rămășița creștinilor consacrați, cari au ascultat de cuvintele mai marelui Cir, Christos Isus, și astăzi sunt cunoscuți în întreaga lume ca „Martorii lui Iehova”) În timpul primului războiu mondial ei au fost apăsați de puterile „creștinătății” cari au purtat război și au fost supuși la mari restrângeri. Dar contrar așteptărilor și dorințelor religioniștilor săi, acești martori ai lui Iehova apăsați, încătușați, au fost eliberați în anul 1919, și ei au continuat lucrarea punerii mărturie pentru numele și împărăția lui Dumnezeu. (In lumina adevărului ei au încercat fără încetare să înălture din cercul lor orice urmă a religiei babilonice și să se țină strict de Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului; în felul acesta adevărul i-a făcut într'adevăr slobodi de Babilon și de robia sa.) Ei nu sunt sclavii unui om și nici sclavii vreunui guvern omnesc și nici sclavii Babilonului, ci prin Christos Isus sunt servii liberi ai lui Iehova.

¹⁹ Libertatea lor în Christos și starea lor de liberi de Babilon au arătat-o în decursul războiului total din 1939—1945. Acest război a avut ca țintă să organizeze totul și pe toți în serviciul acestei lumi demonizate. Prin adevăr și prin ajutorul lui Dumnezeu, al cărui nume îl poartă, ei au rămas statornici în libertatea cu care i-a eliberat Christos de Babilon. Ei nu s'au lăsat înhămați în serviciul acestei lumi prin nici-o presiune din partea Babilonului. In puterea libertății dăruite lor de Dumnezeu ies din încercarea de foc a războiului și a stăpânirii totale și merg înainte în serviciul lui Iehova, adorând fără frică pe Dumnezeu și proclamând vestea de bucurie a împărăției Sale și binecuvântările Sale între toate popoarele felurite. Prin faptul că Iehova i-a păzit în integritatea lor ca martorii Săi, cari posedă vestea împărăției Sale, a dovedit acestor Izraeliți spirituali, că El este Dumnezeuul lor, puternicul lor, căruia ei i se închină. Prin lupta lor unită pentru libertatea creștină ei au dovedit, că sunt poporul Său. Așa au găsit cuvintele lui Ieremia împlinirea lor definitivă și completă: „In vremea aceea, zice Domnul, Eu voi fi Dumnezeuul tuturor semințiilor lui Israel, și ei vor fi poporul Meu”. Sprijinesc oare celelalte cuvinte ale profeției lui Ieremia din capitolul al treizeci și unu-lea aceste concluziuni? Da, și explicația pe mai departe, care urmează a acestei profeții va confirma aceasta. Ea va descoperi, cine este poporul lui Dumnezeu, cu cari sunt invitate să se veselească toate națiunile.

¹⁸ Cine a fost făcut într'adevăr liber după primul războiu mondial de mai marele Babilon? și cum?

¹⁹ a) In ce fel au arătat ei în decursul războiului total din 1939—1945 starea lor de a fi liberi de mai marele Babilon?

b) Cum s'a dovedit Ieremia 31:1 cu privire la ei ca adovărat?

C A L E A I N A P O I

ELIBERAREA LUI IEHOVA a rămășiței Sale credincioase din Babilon a fost dictată de dreptatea Sa față de numele Său propriu și de harul și bunătatea Sa față de aceia, cari au fost gata să stea pentru cin-

stea numelui Său. Prin urmare citim în profeția lui Ieremia: „Așa vorbește Domnul: Poporul celor ce-au scăpat de sabie, a căpătat trecere în pustie: Israel merge spre locul lui de odihnă. Domnul mi Se arată de de-

parte (din vechime, Biblia engleză): Te iubesc cu o iubire vecinică; deaceia îți păstrez bunătatea Mea (te-am atras la Mine din bunătate, Biblia rev. Zürcher)". (Ier. 31:2, 3).

² În zilele lui Ieremia o mulțime de izraeliți au scăpat de sabia războiului și atacului, pe care a învățit-c Nebucadnetar, regele Babilonului. Dar ei au fost alungați din patria lor și au fost împinși în pustia acestei lumi, care a fost stăpânită de marea putere mondială Babilon. Dar dacă ei acolo au apucat pe calea cea dreaptă pentru întoarcere în favoarea lui Dumnezeu, atunci au găsit favoarea și îndurarea Sa, și Dumnezeu le-a potolit dorința după odihnă, prin faptul că i-a adus înapoi în patria lor, unde ei au putut să I se închine Lui din nou și să-L servească neimpiedecați. Tot așa au alungat națiunile purtătoare de război ale creștinătății în decursul primului război mondial (1914—1918), pe poporul consacrat lui Iehova în pustia acestei lumi babilonice, unde au fost expuși la mari persecuțiuni și margineri a libertății lor. Ei n'au găsit odihnă acolo, pentru că au dat loc la frica de oameni, în cugetul religios, că puterile babilonice ale acestei lumi sunt stăpânirile cele mai înalte, cărora toate sufletele creștine ar fi îndrumate să le fie supuse. Ei au devenit victimele diferitelor intrigi și comploturi ale vrăjmașilor religios-politici, cari au căutat să-i taie dela adorarea lui Dumnezeu adusă în medul cel mai ascultător și dela serviciul pentru Domnul. În lăuntrul lor ei au fost foarte neînținși și au căutat deci odihna la Dumnezeu; și în această pustie a despărțirii de organizația Sa și de serviciul Său El le-a arătat favoare și îndurare. El le-a arătat calea pe care s'au putut întoarce la El și au putut găsi liniște pentru inimă și minte. O rămășiță credincioasă s'a întors apoi înapoi.

³ Atât în cazul timpului vechiu cât și în cazul timpului modern această îndurare a fost o dovadă a harului și bunătății lui Dumnezeu. Din timpurile vechi a iubit Iehova pe acest „popor pentru numele Său”. Și fostul popor tipic, Izraelul natural, a preumbrat Izraelul spiritual. Deaceia a amintit apostolul Petru cuvintele lui Iehova către poporul tipic Izrael din timpul vechiu și le-a aplicat la Izraelul spiritual, care este împlinirea iconei, vorbind soților săi creștini: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v'a chemat din întunecet la lumina Sa minunată; pe voi, cari odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, cari nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Petru 2:9, 10). Deci când, la sfârșitul primului război mondial, poporul lui Dumnezeu a umblat departe de El în pustia exilului și a captivității sub puterea mondială babiloniană, atunci Iehova Dumnezeu l-a întâmpinat cu favoarea Sa. El a făcut aceasta, pentru că a iubit pe membrii acestui popor încă din vechime, din timpul, când Christos Isus a început să conducă „Izraelul lui Dumnezeu” cel spiritual, pentru că ei sunt

martorii Săi credincioși și un popor, peste care este cheamat numele Său.

⁴ De aceea a permis Iehova acestui popor să aibă parte mai departe de iubirea Sa sau i-a păstrat-o, chiar și în timpul când el a fost instrăinat de Iehova în mod trecător. Prin această bunătate iubitoare, pe care a dovedit-o față de ai Săi, El i-a „atras” iarăși acasă la El. Dela 1918 El le-a descoperit în mod iubitor celelalte adevăruri și scopuri ale Sale și le-a dat din nou privilegiul ale serviciului ca martorii Săi și ca trimiși pentru împărăția Sa guvernată prin Christos Isus. „Creștinătatea” ridică tare pretențiunea de a fi poporul Său; dar cari dovezi vădite există astăzi, cari să arate, că a avut parte de acest har și de această îndurare divină? Prin faptul că Dumnezeu a arătat rămășiței martorilor Săi consacrați această îndurare și favoare, El le-a descoperit, că El este Dumnezeu lor și că ei sunt membrii poporului Său favorizat, pe cari este plăcerea Sa să-i întrebuișteze ca martorii Săi.

⁵ Înainte de a examina celelalte cuvinte adresate rămășiței credincioase a lui Izrael, să ne aducem aminte de câteva fapte istorice, cari explică chestiunea. Iacob, nepotul lui Avraam, a arătat credință și devotament față de Iehova Dumnezeu. De aceea a fost schimbat numele său în Izrael, ceea ce înseamnă „Prinț cu Dumnezeu” sau „domnind cu Dumnezeu”. Prin cele două femei ale sale și slujnicile lor, Iacob (sau Izrael) a avut doisprezece fii, dela cari s'au tras cele douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Femeia, pe care Iacob a iubit-o în mod deosebit, a fost Rahela. Prin ea i-au fost născuți doi fii, Iosif, primul născut, și Beniamin, Iosif, a avut doi fii, Manase cel mai în vârstă și Efraim cel mai tânăr; însă Iehova Dumnezeu a făcut cunoscut, că El a preferat să facă pe Efraim ca să fie cel mai mare dintre cei doi ca și cum acesta ar fi fost întâiul născut. (Gen. 48:17-20). În locul tatălui lor Iosif, care a fost întâiul născut al lui Israel prin Rahela, Efraim și Manase au devenit căpeteniile a două seminții ale lui Israel. Urmașii lui Iosif s'au împărțit prin urmare în două seminții, pentru că Dumnezeu a despărțit pe seminția lui Levi din cele douăsprezece seminții dela început, pentru că să-i facă serviciu deosebit în contul întâlnirii al adorării lui Dumnezeu.

⁶ După moartea Regelui Solomon au rămas două seminții, Iuda și Beniamin, credincioase urmașilor lui Solomon pe tron; zece seminții sub conducerea lui Efraim s'au răsculat și au întemeiat o împărăție deosebită. Primul rege a fost un efraimit și s'a numit Ieroboam. Această împărăție despărțită a fost numită „Regatul lui Israel” și, din cauza seminției conducătoare în ea, și „Efraim”. Celălalt regat a fost numit din cauza seminției conducătoare în el „Regatul lui Iuda”. În timpul lui Ieremia Regatul lui Israel sau Efraim a fost răsturnat de împărăția asiriană, și aceia dintre Izraeliți, cari au supraviețuit acestei căderi, au fost duși în țările Asiriei (2 Regi 17:5-23). Regatul lui Iuda a existat încă.

⁷ Prin Ieremia Domnul Dumnezeu vorbește mai departe către toate semințiile sau familiile lui Israel, adică

¹ De cari două lucruri atârnă eliberarea rămășiței din Babilon prin Iehova?

² Cum o lasă Iehova pe cei „ce-au scăpat de sabie” să găsească odihnă, atât în chip cât și după primul război mondial?

³ Cum se poate spune într'adevăr, că Iehova iubeste pe poporul Său „cu o iubire vecinică” și cum i s'a arătat?

⁴ Cum a „atras” El acest popor dela 1918?

⁵ Cine a fost omul cu numele Israel? și cum a fost înrudit Efraim cu el și cu urmașii săi?

⁶ Cum s'a ajuns la cele două regate Izrael și Iuda? și ce i s'a întâmplat regatului lui Izrael?

⁷ Cum se adresează Iehova prin Ieremia către întreg Israelul? și ce punct important ne arată nouă aceasta?

către toate cele douăsprezece seminții, ca și când ar vorbi unei femei, zicând: „Te voi așeza din nou, și vei fi așezată din nou, fecioară a lui Israel: Te vei împodobii iarăși cu timpanele tale, și vei ieși în mijlocul jocurilor văioase. Vei sădi iarăși vii pe înălțimile Samariei; ceice le vor sădi. Le vor culege și roadele. Căci vine ziua, când străjerii vor striga pe muntele lui Efraim: „Sculați-vă, să ne suim în Sion, la Domnul, Dumnezeuul nostru” (Ier. 31:4-6). Aici descrie Iehova, cum este descoperită bunătatea Sa iubitoare față de poporul Său restatornicit, prin faptul că este așezat din nou în ținutul său vechiu, dat lui de Dumnezeu și ca națiune organizată îl clădește iarăși. Faptul că îi vorbește ca unei fete și zice: „Fecioară a lui Israel!”, dovedește ceva important: că ea trebuie să lepede tot ce este lumesc și în adorarea adevăratului Dumnezeu trebuie să se întoarcă la curățenie feciorească, pentruca să poată avea parte de această restatornicire.

8 Că Iehova este apoi Dumnezeuul sau acel Unul, pe care-L adoră toate semințiile lui Israel, reiese din profetie, că străjerii fac o proclamație în țara muntoasă, Efraim, către toți frații lor în cele zece seminții cari au fost mai demult răsvrătiți, cari au venerat vițeii de aur. Străjerii le strigă să se scoale și să se suie în Sion și acolo să se inchine lui Iehova, Dumnezeuul lor, în templul Său sfânt. Din aceasta reiese că întreg Izraelul va fi unit din nou ca organizațiune și că toți din ea adoră împreună pe Dumnezeuul strămoșilor lor credincioși și Il servesc. Nu va exista nici-o desbinare religioasă între ei. De aceea este poporul lui Iehova plin de veselie și de bucurie ca o fecioară curată, care un sgomot, ce o face fericită, lovind tamburinele (tobe mici) și care joacă cu toate însoțitoarele sale fecioare în dansuri (în care se prind toate de mână). Și toate părțile organizației trebuie să fie roditoare și să se bucure de a fi libere de lipsă.

9 Domnul Dumnezeu a împlinit această profetie față de rămășița credincioasă, care s'a întors înapoi după 537 î. Chr. din fostul Babilon. Membrii acestei rămășițe n'au venit înapoi ca o națiune desbinată, care politică a fost despăcată în două regate și a practicat o religie de stat a adorării vițeilor de aur sau a altor idoli religioși; ci ei au venit ca o națiune unită, pentruca să clădească din nou singurul templu al lui Iehova și să se inchine împreună lui Iehova ca singurului Dumnezeu adevărat și viu. Tot așa în zilele lui Isus și ale apostolilor Săi: rămășița lui Israel a fost adusă înapoi din robia Babilonului antitipic și a fost făcută o parte a templului spiritual al lui Dumnezeu sub Christos Isus, piatra de capetenie din capul unghiului. Păgânii, cărora li s'a dus vestea eliberării din Babilon și cari au crezut-o, au fost făcuți de asemenea membrii singurului, neîmpărțitului „Israel al lui Dumnezeu”, ai Israelului spiritual. Nici Iudeii și nici păgânii, nici cei legați și nici cei slobozi nu sunt tratați în el diferit, ci ei toți sunt una în Christos.

10 Mai departe dela 1918 d. Chr. rămășița poporului consacrat al lui Iehova a primit adevărurile divine nou

descoperite și a fost eliberată de sclavia fricii și a supunerii sub Babilonul antitipic. Acești membri ai rămășiței au căutat să fie curați ca o fecioară, curați de orice religie și de viața de lume. Alți credincioși, cari s'au consacrat lui Dumnezeu dela 1918 și pe cari i-a primit și i-a îndreptățit, au fost făcuți membri ai rămășiței, fără ca să li se dea un tratament diferit. În felul acesta au format toți singura organizațiune teocratică, ce nu se poate împărți, care este consacrată închinării comune la singurul Dumnezeu Atotputernic, Iehova. El I se inchină în organizația Sa principală, care stă sub Christos. Această organizațiune este numită Sion, și prin ea guvernează El întreg universul. Așa este organizațiunea „fecioară” a rămășiței lui Iehova astăzi plină de bucurie și merge înainte în bună înțelegere în serviciul fericit pentru Dumnezeu. Ea nu cunoaște lipsă spirituală, căci singurul Dumnezeu, pe care Il adoră, a binecuvântat-o și a făcut-o roditoare.

O STRĂNGERE DIN NOU LA BUNĂSTARE

11 Această restatornicire și unire a rămășiței lui Israel nu este ținută în secret față de lume. (Ea trebuie făcută cunoscut în mod general între toate națiunile pământului, ca o mărturie despre credințioșia lui Dumnezeu față de cuvântul Său și mai departe spre îndreptățirea numelui Său. Ea trebuie vestită națiunilor, pentruca aceia, cari caută pe adevăratul și credinciosul Dumnezeu, să poată crede, să se alature poporului Său, și să fie veseli precum și să cânte cu poporul Său.) Căci așa vorbește Domnul: „Strigați de bucurie asupra lui Iacov, chiuiți de veselie în fruntea neamurilor! Înălțați-vă glasilor, cântați laude, și ziceți (vestiți, Biblia engleză): Doamne, izbăvește pe poporul Tău, pe rămășița lui Israel!” (Ier. 31:7). Israelul spiritual stă „în fruntea neamurilor”, pentruca Christos Isus este Fiul cel prea înălțat membrul cel mai superior al acestei „națiuni sfinte” a lui Dumnezeu, și oamenii de bine din toate națiunile trebuie să se înșirue sub această organizațiune principală a lui Dumnezeu. Unii traducători din timpul de astăzi redau textul ebraic în felul următor: „Strigați tare pe vărfurile dealurilor” (Moffat) și „chiuiți de veselie pe vârful munților” (O traducere americană). Astfel de traduceri lasă afară expresiunea „în fruntea neamurilor”, în schimb arată, că vestea despre eliberarea și salvarea rămășiței din robia Babilonului acestei lumi, trebuie vestită îndrăzneț și până departe — ca de pe dealuri și de pe vârful munților! O mare mulțime de oameni trebuie să audă și să afle, cum a scăpat Iehova pe poporul Său dela 1918.

12 (Țările Asiria și Babilon, unde au fost deportați supraviețuitorii din regatele lui Izrael și Iuda dela 740 până la 607 î. Chr. au fost situate la Nord de Palestina.) Ieremia se referă la aceste țări situate la Nord, când vorbește, „cum își strânge Iehova iarăși poporul: „Iată îi aduc înapoi din țara dela miazănoapte, îi aduc dela marginile pământului (dela țarmuri; Biblia engleză): între ei este orbul și schiopul, femeia însărcinată și cea în durerile nașterii; o mare mulțime se întoarce înapoi aici! Plângând vin, și îi aduc în mijlocul

8 Co se mai orată prin strigătul străjerilor pe dealurile lui Efraim? și ce se naște din ascultarea față de această proclamațiune?

9 Cum a împlinit Iehova această profetie față de rămășița din 537 î. Chr. și mai departe față de rămășița din zilele lui Isus și ale apostolilor Săi?

10 Cum s'a împlinit profetia dela 1918 la rămășița poporului lui Iehova?

11 Cui trebuie făcută de cunoscut această restatornicire și unire a membrilor rămășiței?

12 Co a fost în chip 'țara dela miazănoapte', din care le-a promis Dumnezeu că-i va aduce acasă? și în ce stare fizică au fost unii atunci?

rugăciunilor; îi aduc la râuri de apă, pe un drum nedred pe care nu se potencesc Căci eu sunt Tatăl lui Israel, și Efraim este întâiul Meu născut" (Ier. 31:8,9).

¹¹(In mod vădit Christos Isus a înțeles străngerea din nou a națiunii alese a lui Dumnezeu dela 1919 d. Chr. când a vorbit ucenicilor Săi despre semnul deosebit al sfârșitului lumii babilonice a lui Satan.) Indată după acele zile de necaz (începând în 1914 d. Chr. cu războiul din cer împotriva lui Satan și a demonilor săi,) soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor (organizațiunea nevăzută a lui Satan din cer) vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă (a împărăției Sale.) (El va trimete pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, dela o margine a cerurilor până la cealaltă) (Mat. 24:29-31).

¹²(Dumnezeu Domnul a adunat prin Christos Isus. Fiul Său, dela 1919 pe această rămășiță a Izraelului spiritual din toate părțile lumii văzute, despre care se vorbește profetic ca de țara dela miazănoapte și țările murile, margini sau marginea cea mai depărtată a pământului.) Ei n'au fost adunați trupește, ci au fost adunați într-o organizațiune, și aceasta prin primirea lor comună a adevărului împărăției, care i-a făcut slobozi și pe care Dumnezeu a pus să se propovăduiască de la 1914 d. Chr. la toate popoarele spre o mărturie (Mat. 24:14). (In toate națiunile membrii rămășiței au fost adunați în unitatea credinței și activității.) Ei toți țin la organizația teocratică și stăpânirea lui Iehova; toți primesc hrană spirituală și îndrumări dela El prin această organizațiune, și toți pun uniți mărturie în toată lumea pentru numele sfânt al lui Dumnezeu și împărăția Sa întemeiată, care stă sub Christos.

¹³(Plin de îndurare a adus Dumnezeu înapoi pe membrii credincioși ai rămășiței în patria lor liberă, în relația lor adevărată, armonică cu El ca servii și martorii Săi. El a făcut aceasta, prin faptul că a lămurit adevărurile împărăției și prin îngrijiri de organizare folositoare, de ajutor.) Prin aceasta calea înapoi n'a fost prea grea, ci orbii spirituali, cei ce-au șchopătat spiritual, și aceia, cari au încercat, să nutrească pe alții spiritual și să-și crească, au fost capabili să umble pe calea spre relații noi, pașnice cu Dumnezeu în organizațiunea Sa teocratică. Calea n'a fost uscată și aspră; ci, tocmai ca un fluviu de apă a vieții, a curs adevărul împărăției dela tronul lui Dumnezeu și a Regelui Său domnitor și a însoțit pe rămășița, care se întorcea, pe tot drumul. Adevărul lui Dumnezeu și instrucțiunile de organizare pentru serviciu, au netezit calea, așa că nimeni nu a avut un motiv adevărat ca să alunece. Pe tot drumul s'au rugat fierbinte lui Dumnezeu, să le arate îndurare și bunătate din cauza numelui Său, pentru ca ocară de pe nume Său să fie ștearsă și acest nume să poată fi onorat și înălțat de ei.

¹⁴Anumite traduceri mai noi consună cu vechea formă diferită grecească Septuaginta, când traduc versetul 9 după cum urmează: (Cu lacrimi au plecat, dar

mângâiați îi aduc înapoi"; sau: „Au mers plângând, dar cu mângâiere îi aduce înapoi”) (Moffat; o traducere americană). Când membrii poporului consacrat al lui Iehova în decursul primului război mondial au ajuns sub apăsarea dușmanului și în frica lor au fost duși prizonieri și astfel au fost tăiați dela serviciul nemărginit al lui Dumnezeu, ei au ajuns sub mânia și displăcerea lui Dumnezeu, și au plâns. (Isa. 12:1). Acum, întrucât ei dela 1919 sunt instalați din nou în favoarea și în lucrarea Sa de mărturie, ei sunt liniștiți și mângâiați. Și pentruce toate acestea? Dumnezeu o explică cu cuvintele: (Căci Eu sunt Tatăl lui Israel, și Efraim este întâiul Meu născut". Dumnezeu se poartă părintește cu rămășița Sa credincioasă; El o iubește cu iubirea unui tată față de întâiul său născut, El a născut pe acești membri ai rămășiței ca pe copiii Săi spirituali, și ei au devenit „un fel de pargă a fapturilor Lui”) (Iacov 1:18). Christos Isus, Conducătorul și Stăpânul lor, este începutul zidirii lui Dumnezeu", prin urmare „cel întâi născut din toată zidirea" al lui Dumnezeu; și sunt moștenitorii lui Dumnezeu cu El. (Apoc. 3:14; Col. 1:15). De aceea le șterge Dumnezeu lacrimile de intristare și părere de rău și îi conduce acasă din surghiunul din „Babilon".

¹⁵Națiunile acestei lumi babilonice sunt cu mult mai puternice decât mica rămășiță a Martoriilor lui Iehova, care nu ia parte la nici-o politică și nu întreține nici-o armată stabilă, care să fie echipată cu arme corporale. (Prin urmare toți oamenii de bine dintre toate națiunile, să ia în seamă puterea lui Iehova și să știe, că El a eliberat rămășița slabă de dușmanii săi tari.) (Ascultați cuvântul Domnului, neamuri, și vestiți-l în ostroave depărtate! Spuneți: Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna, și-l va păzi cum își păzește păstorul turma. Căci Domnul răscumpără pe Iacov, și-l izbăvește din mâna unuia mai tare decât el.) Ei vor veni, și vor chiui de bucurie pe înălțimile Sionului; vor alerga la bunătățile Domnului, la grău, la must, la untdelemn, la oi și boi, sufletul le va fi ca o grădină bine udată, și nu vor mai tânji. Atunci fetele se vor veseli la joc, tinerii și bătrânii se vor bucura și ei; le voi preface jalea în veselie, și-i voi mângâia, le voi da bucurie, după necazurile lor. Voi sătura de grăsime sufletul preoților, și poporul Meu se va sătura de bunătățile Mele, zice Domnul" (Ier. 31:10-14).

¹⁶(Dela 1918, dela sfârșitul primului război mondial, Martorii lui Iehova au vestit numele și împărăția Sa în toate părțile pământului, fără frică și în chip unit, organizat. Această procedură unită, este o dovadă văzută despre faptul, că Cel Atotputernic a salvat pe membrii credincioși ai rămășiței, ai săi, și i-a adunat din nou, și că ei în templul Său, „pe muntele Sionului", cântă laudă Lui și împărăției Sale.) El i-a umplut de bucurie și le-a dat belșug spiritual, așa că ei dela restatornicirea lor au dus „roadele împărăției" la toate națiunile, prin faptul că au răspândit mai mult de o jumătate miliard de Biblii, cărți și broșuri, mai de parte, sute de milioane de reviste și tractate gratuite,

b) Cum a devenit El „Tatăl lui Israel", cum s'a făcut Efraim întâiul Său născut?

¹⁷ Ce trebuie luat în seamă cu privire la această eliberare a rămășiței? și cui trebuie vestită aceasta pentru ca ei să poată auzi?

¹⁸ Ce semne văzute, posedăm noi că Iehova o împlinire profetia citată acum la rămășița Sa?

¹³ Despre ce este un semn dela 1919 d. Chr. adunarea din nou a rămășiței, și pe baza cuvintelor lui?

¹⁴ De unde a fost strânsă această rămășiță? și cum?

¹⁵ In ce mod îndurător l-a adus înapoi Dumnezeu?

¹⁶ a) Cum au plecat, și cum i-a adus Dumnezeu înapoi?

și prin faptul că ei au sprijinit această veste mai departe prin cuvântări publice în săli și prin radio, precum și prin mărturiile la ușile oamenilor și prin studii particulare ale Bibliei în nenumăratele locuințe. Ei sunt săturați cu bunătatea lui Dumnezeu, care li se dă prin Regele Său Christos Isus; și activitatea lor întinsă de mărturie merge mai departe, pentruca să introducă oameni din toate popoarele, acum, în bucuria poporului Său, pentruca și aceștia să fie veseli cu el.

SOSIRE ÎNAPOI DIN ȚARA VRĂJMAȘULUI

¹⁹ În mod definitiv și complet, a împlinit deci credinciosul și adevăratul Dumnezeu, în acest secol al douăzecilea, cuvintele Sale de mângâiere către simbolică Rahela, către care a zis: *(Așa vorbește Domnul: Un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii; și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt! Așa vorbește Domnul: Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi; căci truda îți va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Domnul; copiii tăi se vor întoarce în ținutul lor!)* (Ier. 31:15-17). În latina *Vulgata* și în Biblia catolică *Allioli* este scris în versetul 15: „Așa vorbește Domnul: Un țipăt se aude pe deal, plângeri lacrimi amare: Rahela își plânge copiii; și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt”. Această pară a arăta mai curând la un deal de lângă Betleem decât la Rama în seminția lui Benjamin.)

²⁰ (Înainte cu nouăsprezece sute de ani, a fost cu totul la loc pentru apostolul Matei, să citeze versetul de mai sus 15 și să-l aplice la baia de sânge între copiii din Betleem-Iuda) (după nașterea lui Isus). (Mat. 2:16-18). Rahela, femeia iubită a lui Iacob, a murit aproape de Betleem, care în acele timpuri se numea Efrata, și a fost înmormântată acolo. (Gen. 35:16-20). Ea a fost mama fiului iubit al lui Iacob, Benjamin, și în ținutul seminției fiului ei Benjamin, s'a aflat orașul Rama. Deci dacă copiii sau fiii, cari au locuit în orașul beniaminit Rama, în zilele lui Ieremia sau că au fost omorâți sau au fost deportați, atunci pentru aceea este reprezentată mama lui Benjamin, Rahela, cum este adânc întristată, plânge cu amar și după cât se pare nu se poate mângâia. Jalca ei mare și bocetul ei au devenit atunci un simbol sau un chip al plângerii adânc întristate; și de aceea se compară acum cu aceea plângerea mamelor din Betleem-Iuda și bocetele lor din cauza măcelului copiilor lor de către Irod. Rahela însăși este reprezentată, ca și cum s'ar fi sculat din groapa ei din apropierea Betleemului și plânge din cauza acestor copii omorâți; pentruca urmașii Rahelei, copiii lui Benjamin, au fost totdeauna sprijinitorii de încredere și tovarășii liniei regale, a cărei prim rege, și anume David, a fost născut în Betleem-Iuda, din care cauză orașul a fost numit „cetatea lui David”. (Luca 2:11). Acel măcel de nevinovați a fost o urmare

a robiei sub mai marele Babilon, în care s'au aflat și deii religioși în timpul copilăriei lui Isus; și preoții mai de seamă și cărturarii au fost aceia, cari au descoperit Regelui Irod, reprezentantului Cezarului, unde a trebuit să se nască Isus, după prezicerea biblică.

²¹ Rahela a devenit prin aceasta un simbol a mamelor din Izrael, mai cu seamă a acelor din Rama, în seminția lui Benjamin. (Ieremia a văzut întristarea ei în anul 607 î. Chr., atât când a fost în lanțuri, prizonierul Babilonului la Rama, cât și după ce a fost pus în libertate. Mângâierea Rahelei s'a început la șaptezeci de ani mai târziu. După aceea a venit înapoi din țara vrăjmașului, din Babilon, rămășița credincioasă a Izraeliților, în care au fost cuprinși și beniaminiții, și a locuit din nou în ținutul lui Izrael, și în Rama) (Vezi Ezra 2:1, 26 și Neemia 7:6, 30; 11:31-36). Prin urmare întoarcerea copiilor Rahelei a aparținut la întoarcerea întregii rămășițe a Izraeliților credincioși din țara vrăjmașului Babilon la întoarcerea „în ținutul lor”. Conform cuvintelor neînșelătoare ale lui Iehova speranța Rahelei pentru viitor s'a împlinit. Lucrul și truda ei de a naște copii și de a-i crește, a fost răsplătită din cauza numelui lui Dumnezeu.

²² Copilașii omorâți, încă nu s'au întors înapoi printr-o înviere din morminte, deși Isus, care ca copil a trebuit să fugă într-o țară străină (Egipt), s'a întors înapoi în țara lui Iuda și fără îndoială a vestit împărăția lui Dumnezeu și în orașul său de naștere Betleem, care este la o depărtare de numai câțiva kilometri de la Ierusalim. (Totuși, profecția și-a găsit dela 1919 d. Chr. împlinirea completă, ce-i pune cununa. Începând cu acel an de după război, rămășița reprezentată prin copiii plânși ai Rahelei, a venit înapoi în ținutul ei propriu. Ea s'a întors acasă din țara vrăjmașului, din Babilonul simbolic, unde a fost, cu deosebire în decursul anului 1918, în robie și deportare.)

²³ (Mama rămășiței este femeia lui Dumnezeu, și anume organizația Sa universală, la care se referă Pavel, când zice: „Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră”. Prin urmare Rahela reprezintă această mamă, mai ales în timpul, când a fost întristată, când servii și martorii consacrați ai lui Iehova în timpul primului război mondial au fost țăriți în prinoarea Babilonului, pentrucă s'au temut de oameni și le-au cedat ca presupuse lor „stăpânirile cele mai înalte”. Acum, reia Rahelă simbolică, își reține vecea dela plâns și ochii dela lacrimi, pentrucă viitorul mângâietor profetizat ei a sosit și truda ei este răsplătită. Copiii ei rămașița Martorilor lui Iehova, recunosc acum pe Iehova Dumnezeu și Christos Isus ca „stăpânirile cele mai înalte”, li se supun și sunt acum înapoiți, eliberați de puterea și stăpânirea Babilonului.) (Rom. 13:1). Ei s'au întors înapoi în locul arătat lor de Dumnezeu în organizațiunea teocratică a lui Iehova, unde ei ca martorii

²¹ Când a început Rahela să fie mângâiată prin răsplata pentru lucrul ei?

²² Cum s'au întors înapoi în împlinirea finală copiii Rahelei din țara vrăjmașului în ținutul lor propriu?

²³ a) Pe cine reprezintă Rahela în mod deosebit, și pentruca a încetat să plângă? b) Cine s'a întors acum înapoi cu copiii ei?

¹⁹ Ce cuvinte mângâietoare a împlinit Iehova în acest secol față de „Rahela”? și cum sună anumite traduceri catolice ale acestor cuvinte?

²⁰ Pentruca a fost cu totul la loc aplicarea versetului al 15-lea din partea lui Matei?

Săi lucrează din greu și iau parte la marea lucrare de ridicare a adorării lui Iehova pe întreg pământul. Și întocmai după cum Netiniții și alți neizraeliți s'au întors înapoi cu rămășița în anul 537 î. Chr. din Babilon, tot așa și acum: (O mare mulțime de oameni de însoțitori de bine s'a despărțit de Babilon și s'a întors cu rămășița Israelului spiritual la serviciul organizat al lui Dumnezeu și la închinarea adevărată la Dumnezeu. Aceștia sunt veseli cu poporul Său, și Rahela care este împlini-

rea chipului, este mângâiată pe deplin.) Lucrul și ostenețelile sale n'au fost degeaba (Ezra 2:1, 58, 70).
 21 O tratare pe mai departe a profeției lui Ieremia, capitolul treizeci și unu, trebuie să o lăsăm pentru articolul următor al „Turnului de Veghere”.

Watchtower din 15 Iulie 1946

21 Unde să va spure mai mult despre capitolul al 31-lea din Ieremia?

INDREPTAȚIT PE BAZA LEGĂMÂNTULUI PRIN JERTFA

„Strâng-ți-Mi pe credincioșii Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” — Psalm 50:5

(Urmare din numărul 5)

Aceasta înseamnă că ei stău într'un legământ cu Dumnezeu recunoscut într'un mod tăcut. Deoarece ei au prețeații la binefacerile stării de legământ cu El și la binecuvântările Sale, trebuie să fie obligați numaidecât pe cuvântul lor și trebuie să judecați conform obligațiilor și condițiilor acestui legământ. Cine susține acum cercetarea de judecată, care este întreprinsă de către Dumnezeu, care este Judecător?

LEGĂMÂNTUL PRIN JERTFA

22 Trebuie stabilit ce este acest „legământ prin jertfă”, pentru a ști sigur cine este cuprins în el și cine sunt în realitate „sfinții Mei”. (În timpul stărilor de odinioară care erau umbre, cum au existat în zilele, când a fost scris Psalmul al 50-lea, aceea ce Iehova Dumnezeu a recunoscut ca „legământ cu Mine prin jertfă” a fost legământul legii cu întreg poporul lui Israel, pe care l-a încheiat cu el prin Moise.) Afară de Moise, care a încheiat ca o persoană singură legământul cu Iehova pentru națiunea izraelită ca mijlocitorul lor, acest „legământ prin jertfă” n'a fost făcut cu fiecare dintre copiii lui Israel în parte. El nu a fost încheiat cu fiecare izraelit, ci cu întreaga națiune, și anume prin mijlocitorul lor Moise. (Niciun izraelit n'a încheiat pentru sine personal cu Iehova Dumnezeu un legământ prin jertfa persoanei sale proprii. Prin bătrânii cari au reprezentat-o, națiunea s'a declarat în favoarea acestei înțelegeri cu Iehova Dumnezeu; și când legământul în Egipt a fost încheiat, fiecare familie a junghiat pentru sine un miel de paști; la sfințirea legământului la muntele Sinai însă, au fost aduse pentru întreaga națiune un șir de jertfe.)

(Acest legământ prin jertfă de odinioară a existat atâta timp până când adevăratul miel de paști a fost jertfit; și atunci acel legământ vechi al legii și-a găsit perechea într'un nou legământ prin jertfă.) Este scris în 1 Corinteni 5:7: „Christos, Paștele noastre, a fost jertfit (pentru noi). Da, Christos Isus este adevăratul miel de paști, al cărui sânge pune în vigoare legământul nostru sau îl face obligatoriu, și pe care urmașii Săi credincioși,

adevăratul „Israel al lui Dumnezeu”, sunt obligați să urmeze. (Gal. 6:16). (Christos Isus este Mijlocitorul legământului nou și mai bun prin jertfă, și El este Acela care îl încheie cu Iehova Dumnezeu pentru noua „națiune sfântă”, „biserica” sau „adunarea Dumnezeu celui viu”. Jertfa omenească a lui Isus este una și singura jertfă, de care se ține seama la încheierea și confirmarea legământului; aceasta a spus-o El, când a oferit uceanicilor Săi vinul cinei de amintire: „Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor”. „Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi”) (Mat. 26: 27, 28; Luca 22:20). Despre sângele jertfei Sale stă scris în cuvântul lui Dumnezeu: „Dar acum Christos a căpătat o slujbă, cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui Mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune. În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n'ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea”. „Cu atât mai mult sângele lui Christos, care, prin Duhul cel vecinic, S'a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă-va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeu-lui celui viu! Și tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legământ nou” (Evrei 8:6, 7; 9:14, 15).

24 (În timpul trecut mulți creștini au cugetat, că „legământul prin jertfă” este un legământ personal, pe care îl încheie fiecare în timpul când se consacreză și promite solemn lui Dumnezeu prin Christos, de a face pe viitor voința lui Dumnezeu.) Mai departe s'a cugetat, că la încheierea unui astfel de legământ personal se are în vedere cu deosebire jertfa ca om, ceea ce s'a înțeles așa ca și când cel ce încheie legământul trebuie jertfit cu Christos-Isus, că el renunță la toate drepturile la viață perfectă omenească în lumea nouă și în loc de aceea moștenește viață nemuritoare cu Christos Isus în ceruri. Așa dar s'a înțeles, că fiecare, care în felul acesta încheie un legământ, încheie un „legământ prin jertfă” deosebit, personal, propriu, deci prin jertfă proprie, deci un legământ care este deosebit de legământul nou. (Aceasta însă nu corespunde înțelegerii scripturale a lucrului. Când cineva, care crede în Dumnezeu și în

22 Ce a fost în împrejurările de chip ale timpului vechiu „legământul cu Mine prin jertfă”? Fost-a el un aranjament de legământ personal sau un altul?

23 Care este acum porocul acestui legământ de odinioară? și cine l'a încheiat, și peste care jertfă?

24 Ce au înțeles mulți sub „legământul prin jertfă”? și pentru ce este aceasta injust?

Christosul Său, se consacrează lui Dumnezeu pentru a face voia lui Dumnezeu și pentru a permite acestei voințe să acționeze asupra sa, atunci nu pune condiții, pe baza cărora se consacrează lui Dumnezeu, de pildă că el trebuie să fie jertfit cu Christos Isus.) Desigur oamenii de bine cari se devotază azi lui Dumnezeu, conform voinței Sale, nu se consacrează cu condiția să fie primiți în „biserică”, adică în „trupul lui Christos”, pentru a fi „făcuți asemenea morții Sale”. Consacrarea lor deplină este una, fără condițiuni; și ei lasă în seama atotînțeleptului Dumnezeu hotărârea cu privire la soarta lor finală, fie aceasta vieață veșnică pe pământ sau vieață în cer, în care scop ar trebui să fie omoriți cu Christos.

²³ Legământul cu Mine prin jertfă” este un legământ, pe care Dumnezeu l-a încheiat cu mijlocitorul său pentru întreg „Israelul lui Dumnezeu” cel spiritual, biserica, adică membrii trupului lui Christos.) În Psalmul 50:5 în ebraica originală stau pentru cuvintele „legământ cu Mine” cuvintele „legământul meu”, de aceea versetul după Rotherham (engl.) sună după cum urmează: „Adunați-vă la mine — voi, oamenii mei ai bunătații iubitoare, cari ați făcut solemn legământul meu prin jertfă” („Legământul cel nou privitor la jertfa perfectă a lui Christos Isus a fost făcut și dat de Dumnezeu și are de scop de a alege dintre națiuni un popor pentru numele lui Iehova, și anume „națiunea sfântă” a lui Dumnezeu a poporului spiritual Izrael.) În decursul unui timp hotărât Dumnezeu primește oameni în acest legământ, și anume „printr'un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Christos Isus”. Nu este lucrul unui credincios de pe pământ să pună condițiuni; ci Dumnezeu lucrează după voința sa și hotărăște, pe cine vrea să primească dintre cei ce i se consacrează în legământul său peste jertfa lui Christos.

„SFINȚII MEI”

²⁴) Aceia, pe cari Iehova îi primește în legământul cel nou peste jertfa lui Christos pentru ca să fie membri „națiunii sale sfinte” sau ai „poporului pentru numele său”, sunt părtași ai îndurării și bunătații nemărginit de mari a lui Dumnezeu. De aceea sunt numiți ei de către el „sfinții mei”, sau, după cum exprimă aceasta Rotherham mai bine: „Oamenii mei ai bunătații iubitoare”. Psalmistul numește în limba sa maternă pe fiecare din ei „hhaseed”. Acest nume se află de 32 de ori în scrierile ebraice, numai în Psalmi de 25 de ori. El se trage dela rădăcina de cuvânt, care înseamnă „îndurare” sau „bunătațe iubitoare, plină de har”; și în Biblie, mai cu seamă în Psalmi, îndurarea sau harul și bunătața lui Dumnezeu față de oameni reiese mai mult decât îndurarea sau bunătața, pe care o dovedesc oamenii temători de Dumnezeu față de semenii lor. Prin urmare „sfinții săi” sunt fără îndoială aceia cărora Dumnezeu le arată îndurare și bunătațe iubitoare prin Christos, prin aceea că sunt primiți în legământul cel nou încheiat peste jertfa lui Isus. Isus este în primul rând „sfântul” lui Dumnezeu sau omul harului și bunătații sale, și despre învierea sa din moarte și din groapă zice Sfânta Scriptură: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca prea iubitul tău (omul tău

al bunătații iubitoare; Rotherham) să vadă putrezirea”. — Psalm 16:10; Faptele Apostolilor 2:27. 31.

²⁵ Astăzi există numai o rămășiță a acelor pe pământ, cari au fost aduși în legământul cel nou și gustă îndurările și bunătațile lui Dumnezeu cari vin din el. Dintre toți, cari mărturisesc a fi în legământul cel nou (și toate sectele „creștinătății” fac acest lucru), numai o rămășiță se află într'adevăr în legământ și își îndeplinește datoriile de legământ de a fi un popor pentru numele lui Iehova, martorii săi. Așa este spus în Isaia 1:2, 3, 9: „Ascultați, ceruri, și ia aminte, pământule, căci Domnul vorbește: Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s'au răscolat împotriva Mea. Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine. De nu ne-ar fi lăsat Domnul oștirilor o mică rămășiță, am fi ajuns, ca Sodoma, și ne-am fi asemănat cu Gomora”.

²⁶ „Strângerea” sfinților lui Iehova sau a oamenilor bunătații iubitoare nu înseamnă neapărat, că ei au fost risipiți, deși rămășița credincioasă prin puteri răutăcioase religioase din „creștinătate” a fost risipită în decursul primului războiu mondial. Strângerea înseamnă mai curând, că ei sunt strânși la interogatoriu și judecată, pe care Iehova o pune în mișcare prin judecătorul său regal din templu, prin Christos Isus, regele. Strângerea se face prin aceea, că tuturor, cari sunt chemați și pe cari îi privește, li se transmite și li se prezintă vestea de judecată a lui Iehova, și aceasta se face prin organizația teocratică care publică vestea divină. Prin urmare nu numai rămășița este strânsă cu acest prilej în marea sală de judecată, ci și toți din „creștinătate”, cari susțin sus și tare, că sunt sfinții lui Dumnezeu și prin jertfa lui Christos stau într'o legătură de legământ cu Dumnezeu. Și numeroșii oameni de bine, însoțitorii rămășiței credincioase, sunt firește prezenți la pertractare și la anunțarea sentinței ca observatori: pentru că desigur sunt acești însoțitori de bine cuprinși în numirea vastă „ceruri sus, și spre pământ”, pe cari „ceruri” și „pământ” Dumnezeu le face atente la această desbatere judiciară. Dela terminarea primului războiu mondial în anul 1918 s'a făcut deci strângerea tuturor, cari mărturisesc înaintea lui Dumnezeu a fi „sfinții” săi; pentru că după cum arată faptele, vestea de judecată, care prezintă partea cealaltă a psalmului 50, a fost dusă de rămășița de martori credincioși ai lui Iehova întregului pământ și mai cu seamă „creștinătății”.

²⁷ Christos Isus este capul și mai marele cerurilor lui Dumnezeu, și ca reprezentantul cerurilor sfinte ale lui Dumnezeu vestește dreptatea lui Iehova. El vestește credințioșia lui Dumnezeu cu privire la partea sa a legământului prin jertfă”. E vestește mai departe nepărținirea lui Dumnezeu în purtarea cu ceilalți părtași de legământ și dreptatea sa strictă și ținerea sa la regulile tribunalului său divin. Totul este acum gata pentru judecată, și sala de judecată este umplută cu chemați din ceruri și de pe pământ. Acum urmează o pauză, cum este arătat prin cuvântul „Sela” (oprire), și prin acea-

²⁷ Căci se află astăzi în acest „legământ prin jertfă” și lucrează corespunzător, cum a fost profetizat prin Isaia 7

²⁸ a) În ce scop sunt „strânși” și în ce fel?

b) Cine este pe pământ prezent la această adunare mare?

²⁹ Cum vestesc cerurile dreptatea lui Dumnezeu?

²⁵ Ce este deci „legământul cu Mine prin jertfă”? și ce scop are el?

²⁶ Pe cine arată în mod deosebit expresia „sfinții mei” și pentru ce?

sta prima parte a psalmului 50 este încheiată. — Psalm 50 : 6.

MĂRTURIA LUI IEHOVA

³⁰ Iehova, care deschide desbaterea, pune ca primul mărturie, aducând învinuirile împotriva aceluia, cari mărturisese a fi poporul său, Israelul său, dar cari sau nu sunt sau atunci nu îndeplinesc cum se cade condițiile legământului prin jertfă. În acel legământ a fost vorba mult de jertfe de animale, cari conform legământului dintâi sau tipic au trebuit oferite odinioară. De aceea să ascultăm ce zice acum Iehova Dumnezeu : „Ascultă, poporul Meu, și voi vorbi ; ascultă, Israele, și te voi înștiința. Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tău. Nu pentru jertfele tale te mustru ; căci arderile tale de tot sunt necurmat înaintea Mea. Nu voi lua tauri din casa ta, nici țapi din staulele tale. Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor. Eu cunosc toate păsările de pe munți, și tot ce se mișcă pe câmp este al Meu. Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci a Mea este lumea și tot ce cuprinde ea. Oare mănânc eu carnea taurilor ? Oare beau Eu sângele țăpilor ?” — Psalm 50 : 7—13.

³¹ Aici descrie Dumnezeu aducerea exterioară de jertfe, fără ca inima în adevărată adorațiune a lui Dumnezeu să fie de față, ca formă goală. Aceasta corespunde formalităților religioase, pe cari le descrie profetul Isaia, care probabil că a fost un contemporan al autorului Psalmului al 50-lea. Declarând Isaia, că Dumnezeu nu are plăcere de serviciul de formă al lui Dumnezeu din partea aceluia, cari nu trăiesc conform legământului, ci îl scârbește, zice : „Ascultați cuvântul Domnului căpetenii ale Sodomei : Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei ! Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor, și de grăsimea vitelor ; nu-Mi place sângele taurilor, oilor și țăpilor. Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile ? Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie ! Nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea ! Sufletul meu urăște lunile voastre cele noi și praznicile voastre ; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Când vă întindeți mâinile, Imi întorc ochii dela voi ; și ori cât de mult v'ați ruga, n'ascult : căci mâinile vă sunt pline de sânge ! Spălați-vă deci și curățiți-vă ! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe cari le-ați făcut ! Incețați să mai faceți răul ! Invățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă ! Veniți totuși să ne judecăm.” — Isaia 1 : 10—18.

³² În timp ce ținem în minte mărturia, care a făcut Iehova să se dea prin psalmistul său și prin profet, să ne mutăm în cuget dela timpul vechiu al legământului legii mozaice prin jertfă în timpul prezent al legământului nou, în timpul legământului prin jertfa lui Christos.

³⁰ Cine dă ca primul mărturie? împotriva cui sunt aduse învinuirile, și pentru ce?

³¹ Ce dosorie Iehova Dumnezeu în felul acesta ? și cărei descrieri asemănătoare, pe care a făcut-o prin profetul Isaia, corespunde aceasta ?

³² Pentru ce ne întorcem la această mărturie a lui Iehova în cuget la „creștinătate” și la starea sa ?

„Creștinătatea” religioasă cu sutele sale de secte, cari sânt neunite religios, politic, național și militar, susține a fi în legământ prin jertfă cu Dumnezeu ; și ea batjocorește pe rămășița nică a martorilor săi unși, care se află într'adevăr în legământul cel nou, legământul peste jertfa lui Christos. Religia „creștinătății” se compune cu totul din formalități și nu este o adorare a lui Dumnezeu care vine din inimă „în spirit și în adevăr”. Ea aduce multă ocară pe numele lui Dumnezeu. Din acest motiv „creștinătatea” în ce privește starea sa spirituală, socială, morală și fizică este descrisă de Isaia după cum urmează : „Ce pedepse noi să vă mai dea, când voi vă răsvrățiți din ce în ce mai rău ? Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte ! Din tălpi până'n creștet, nimic nu-i sănătos ; ci numai răni, vânătași și carne vie, ne stoarse, ne legate, și ne alinate cu untdelemn”. — Isaia 1 : 5, 6.

³³ „Creștinătatea” cu lozinca sa de „pace” și organizația sa internațională pentru pace mondială și pentru siguranța lumii nu va aduce deci nici pace și nici vindecare, și nici dreptate socială. Uneltirile sale n'au nimic de a face cu legământul lui Dumnezeu prin jertfă, ci sunt îndreptate împotriva împărăției fiului lui Dumnezeu, a făcut valabil legământul cel nou. Când preoțimea religiei „creștinătății” se roagă cerului pentru ea și instituțiunile sale omenești, Dumnezeu nu va asculta. El nu ascultă de ea și nu-i răspunde. El zice : „Mâinile vă sunt pline de sânge”. Acum, după primul și al doilea război mondial, lupta cea mai sângeroasă a întregii istorii omenești, mâinile „creștinătății”, sunt într'adevăr pline de sânge ; și pentru acesta poartă răspunderea preoțimea religiei începând dela Papa în jos. Aproape niciunul dintre acești preoți n'au făcut ceva pentru a împiedeca războiul sau să-l oprească. În loc de aceasta au binecuvântat armele corporale ale ambelor partide inamice în luptă și s'au rugat pentru ele și și-au trimis preoții militari pentru a le insufla curaj în chip religios, da au atâțat ambele părți la războaie omoritoare de frați. Cum ar putea Dumnezeu să recunoască ceremoniile lor religioase ? Fi-va el cumva îmbogățit prin aceasta ? Fi-va Dumnezeu cumva mai bogat, dacă „creștinătatea” aranjează colecții de bani pentru catedrale mărețe și institute religioase și serbări, și este el obligat prin aceasta față de ea moral ? N'ci pentru un ban ! pentru că întrecă lumea și totul ce este în ea îi aparține lui.

³⁴ Ce să facă poporul, care dorește să adore cu adevărat pe Dumnezeu, mai cuseamă în acest timp neliniștit la sfârșitul lumii noastre vechi ? Toți cei adunați martorii lui Iehova și toți, să audă îndrumările cari vin dela „El Elohim Iehova” ! (Psalm 50 : 14, 15). „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțămiri, și împlinește-ți juruințele făcute celui Prea Înalt. Cheamă-mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu mă vei proslăvi !” Jertfa, pe care adoratorii bine primiți ai lui Iehova, ai lui Dumnezeu, trebuie să o aducă în loc de forme religioase este mulțămirea față de Dumnezeu și împlinirea juruințelor lor sau împlinirea promisiunii lor solemne. „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțămiri, și împlinește-ți juruințele făcute Celui Prea Înalt”. A-i aduce jertfă de mulțămire

³³ Pentru ce nu va asculta Dumnezeu „creștinătatea” și nu-i va răspunde ? și pentru ce nu are față de ea nici-o obligație ?

³⁴ Ce trebuie să jertfească și să împlinească adorătorii sinceri ai lui Iehova, conform îndrumărilor lui Dumnezeu din Psalm 50 : 14 ? și cum ?

înseamnă, a-i arăta mulțămire din inimă printr'o viață care îl proslăvește, și aceasta trebuie să se facă prin Christos Isus: „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rolul buzelor cari mărturisesc Numele Lui (cari spun mulțămire numelui său, Biblia engleză). Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia: căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac”. (Evrei 13: 15, 16). (În acest timp critic al lumii, când sfârșitul ei în războiul Armagedonului se apropie tot mai mult, această aducere a rodului buzelor noastre constă în laudă și mulțămire continuă față de Dumnezeu, și această binefacere și dărnicie constă din aceea, că facem cunoscut faptele despre Iehova Dumnezeu și scopul său și comunicăm „această evanghelie a împărăției” poporului suferind, turburat.) Când martorii lui Iehova s'au consacrat lui Dumnezeu au promis să asculte voia sa; și acum trebuie să-și îndeplinească juruința, ținând ceea ce a poruncit Dumnezeu prin Christos, și vestind tuturor oamenilor împărăția sa.

³⁵ Cei sinceri aud mustrarea lui Dumnezeu și ascultă îndreptarea lui. Ei se întorc dela religie și ascultă pe Dumnezeu și îl adoră în spirit și în adevăr. Ei sunt aceia, pe cari îi invită în acest timp de strâmtorare să-l cheme prin Christos. Ei nu face aceasta în încrederea deplină că el îi va asculta. El îi va elibera de lanțurile acestei lumi și îi va scăpa în Armagedon de orăodirea răbiei executorului său. Ei îl laudă între toți prietenii lor, vecinii și tovarășii lor, pentru că i-a eliberat din robia și starea de osândă a acestei lumi; și în lumea nouă după Armagedon îl vor proslăvi pentru totdeauna în decursul vieții lor vecinice.

MĂRTURIE ÎNAINTEA CELOR NELEGIUȚI

³⁶ Este un privilegiu minunat de a putea lucra acum ca un martor al lui Iehova, purtând numele său și fiind însărcinat cu vestea sa pentru a le vesti oamenilor strâmtorați. Religioniștii nelegiuți, fățarnici ai „creștinătății” nu sunt favorizați în felul acesta. Dumnezeu le retrage acest privilegiu, după cum anunță mărturia sa următoare înaintea judecării: „Dumnezeu zice însă celui rău: Ce tot înșiri tu legile Mele, și ai în gură legământul Meu, când tu urăști mustrările, și arunci cuvintele Mele înapoi ta? Dacă vezi un hot, te unești cu el, și te însoțești cu preacurvarii. Dai drumul curii la rău, și limba ta urzește viclesuguri. Stai și vorbești împotriva fratelui tău, clevețești pe fiul mamei tale. Iată ce ai făcut, și Eu am tăcut (și eu să tac, Biblie americană). Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi mustra, și îți voi pune totul sub ochii!” — Psalm 50: 16—21.

³⁷ Cum ajung nelegiuții la aceea să facă pe învățătorii cuvântului lui Dumnezeu? Cu ce drept ținând a fi într'un legământ prin jertfă, dacă se poartă așa cum îi descrie invinuirea lui Dumnezeu aici? „Tu deci, care înveți pe alții, pe tine însuți nu te înveți?... Tu, care te fâlești cu Legea (cu posesarea ei), necinstești pe Dumnezeu, prin călcarea acestei Legi? Căci din originea ta este hulit. Numele lui Dumnezeu între Neamuri,

după cum este scris”. — Romani 2: 21—24; 2 Samuel 12: 14; Isaia 52: 5.

³⁸ Religioniștii nelegiuți nu primesc învățătura și mustrarea, despre care citesc în Sfânta Scriptură, ca să se conformeze ei. Și când Iehova ridică pe credincioșii săi, cari țin legământul, pentru ca să mărturisească cuvântul său, cei nelegiuți nu arată iubire pentru adevăr. Cu toate mărturisirile lor înduioșătoare de buze ei disprețuiesc învățătura și mustrarea divină, aruncând înapoi la cuvântul lui Dumnezeu și îi întorc spatele și caută să critice și să abese pe martorii lui Iehova. Deși nelegiuții văd, cum fură conducătorii și instituțiunile politice și religioase adorarea, iubirea și ascultarea poporului dela Dumnezeu, ei nu protestează nimic împotriva, prin aceea că s'ar despărți complect de lumea aceasta. Si caută să-i servească prin compromisuri și conlucrează la proslăvirea hoților și a proiectelor lor politico-religioase. Deși ei susțin că stau în legământ cu Dumnezeu, totuși caută stima acestei lumi și caută să stea în relații de prietenie cu ea; și ca nărtași la această lume ei se fac preacurvarii spiritali. (Iacob 4: 4). Ei sunt vicleni; deoarece caută să amânească pe cei simpli și să ascundă scopurile și poftele lor lumești, egoiste. Ei iau parte la conferințe și comploturi, și urzesc neadevăruri. Apoi ridică acuze gresite împotriva martorilor lui Iehova, îi pun într'o lumină falsă și îi ponegresc pentru a împiedeca pe popor să asculte și să observe vestea lui Iehova, cum este transmisă de martorii săi. Aceasta se aseamănă exact cu aceea, ca și cum ar vorbi de rău pe frațele lor, pe fiul mamei lor, pentru că ei recunosc că sunt cu Dumnezeu în acelaș legământ ca și martorii săi unși.

³⁹ Religioniștii nelegiuți au judecat pe Dumnezeu după aceea, ceea ce sunt ei însisi, adică ei și-au ales măsurile lor omenesti proprii și după aceea au înfățișat pe Dumnezeu așa ca și cum, el ar aproba aceste măsuri și întrebunțează pe acei religioniști ca pronovăduitorii și reprezentanții săi. Tăce-va Dumnezeu acum mai departe, când a sosit timpul pentru cercetarea iudiciară și osândirea acelor, cari mărturisesc a fi în legământul prin jertfă? Nu; și el nici n'a tăcut. El a ridicat pe martorii săi, pe poporul său, credincios de legământ pentru numele său; și prin ei a transmis vestea sa de judecată. Prin vestea sa demaschează pe nelegiuții ca fățarnici și îndreaptă impresia falsă pe care au destăruit-o în legătură cu Dumnezeu. Prin martorii săi credincioși explică starea lucrurilor pe față înaintea tuturor oamenilor, și aceasta în fața nelegiuților. În felul acesta Iehova justifică partea sa din legământ și aduce dovada, că el nu are nimic de aface cu nelegiuirea acelor, cari nu trăiesc conform legământului.

⁴⁰ Auziți acum, cum avertizează pe aceia, cari adoră pe Iehova Dumnezeu numai formal, adică pe din afară, dar în inimă l-au uitat: „Luati seama dar, voi cari uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâșiți, și să nu fie nimene să vă scape. Cine aduce mulțămiri, ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce veghiază asupra căii lui, acela iia voi arăta mătuirea (scăparea) lui Dumnezeu”.

³⁸ Cine îl cheamă în acest timp de strâmtorare? și de ce vor fi eliberati?

³⁹ Pentru ce și având în vedere care măturie împotriva celor nelegiuți este un privilegiu, a fi un martor pentru Dumnezeu Iehova?

⁴⁰ Pentru ce sunt nelegiuții neconsecvenți (nelogici) când se opucă să învețe legea lui Dumnezeu?

³⁸ Cum se poartă nelegiuții a) față de Cuvântul lui Dumnezeu, b) față de hoți, c) față de preacurvarii și d) împotriva acelor, pe cari îi recunosc în mod tăcut ca frații lor?

³⁹ În ce fel, au judecat acești nelegiuți fals pe Dumnezeu? și cum s'a justificat el pe baza legământului prin jertfă?

⁴⁰ Despre ce avertizează Iehova definitiv? și pentru ce va suferi „creștinătatea” așa ceva, și când?

Psalm 50: 22, 23). „Crestinătatea” va refuza mai departe să dea atenție vestii de judecată, pe care o transmite Iehova Dumnezeu prin rămășița sa de „legământ”, care este sprijinită acum de mulțimea mare a insoțitorilor de bine. Acești insoțitori au părăsit „religia organizată” în decursul acestui timp de ocazie favorabilă. În războiul Armagheonului Dumnezeu va sfășia în bucăți pe „cristinătatea” nelegiuită, fătarnică prin Christos Isus, executorul său, „leul din seminția lui Iuda” și distruge religia sa.

⁴¹ Aceia însă, cari vor vedea eliberarea și scăparea lui Dumnezeu pentru viață veșnică în lumea nouă, sunt

de aceia, cari își aranjează calea sau cursul vieții lor conform îndatoririlor lor de legământ. Aceștia se feresc de orice fel de nelegiuire și de formalități religioase, fătarnice. Ei se cugetă mereu la Dumnezeu și Creatorul lor. Ei își întrebuițează puterea, timpul, mijloacele și toate celea în scopul ca să-l proslăvească, aducându-i zilnic jertfă de laudă și de mulțămire și vestind împărăția sa slăvită, condusă de Christos Isus.

Watchtower, din 1 Iulie 1946.

⁴¹ În ce chip își vor aranja calea aceia, cari privesc la mântuirea lui Dumnezeu?

TEXTE ȘI COMENTARI I

16 Mai

Să îmbraci pe Aaron cu vestimintele sfinte, să-l ungi, și să-l sfințești, ca să-Mi faci slujba de preot. — Ex. 40: 13.

Ungerea cortului întâluirii și a aranjamentului său, a altarului și a vaselor sau a uneltelor sale, precum și a lighianului cu piciorul său, și după aceea ungera marelui preot Aaron, a fost un act al sfințirii, prin care toate aceste obiecte unse au fost hotărâte pentru întrebuițarea exclusivă în serviciul lui Dumnezeu. Prin urmare Aaron ca uns a fost cel sfințit. Numele *Mashiach* sau *Mesia*, i s'a aplicat lui. (Lev. 4:3, 5). Acest nume *Mesia* sau *Christos*, nu a însemnat numai că a fost unsul lui Iehova, ci — pentru că ungera a avut de scop să sfințească — a însemnat și aceea că El a fost cel sfințit. Untdelemnul a simbolizat spiritul sfânt al lui Dumnezeu, sau forța Sa activă. Deoarece untdelemnul a sfințit în mod figurativ, spiritul sau puterea activă a lui Dumnezeu este aceea ce sfințește pe adevăratul Său Mare Preot, Christos Isus, în înțelesul adevărat. Ca Fiu născut al lui Dumnezeu, El a fost uns cu spiritul Tatălui Său la Iordan și a fost astfel pus deoparte pentru lucrarea sfântă pe care Dumnezeu a hotărât-o pentru El. W. 1. 6.

17 Mai

Saptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău... până la ispășirea nelegiuirii, până la aducerea neprimării vecinice, până la pecetluirea vedeniei și proorociei. — Dan. 9: 24.

Prin moartea lui Mesia pe lemn, a fost procurată o ispășire pentru credincioșii cari se căiesc. O acoperire ispășitoare este trasă peste păcatele lor. Astfel le este deschisă calea spre îndreptărire înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce este simbolizat prin „neprimăria vecinică”. Aceasta va procura vicașă vecinică celor îndreptățiți. De aceea venirea lui Mesia și stărpirea lui prin moarte la timpul hotărât al lui Dumnezeu, s'glează această vedenie și profetie comunicată prin Gabriel, precum și toate celelalte profetii inspirate, ca fiind adevărate și de la Dumnezeu. Ea le pecetluiește cu sigilul sprijinului divin, ca avându-și origina din izvorul divin, și nu dela omul rădăcit. Ea sigilează vedenia și profetia ca fiind mărginită la Mesia, din pricină că-și găsește împlinirea în El și în lucrarea Sa. Interpretarea lor este găsită în El și nu în altcineva altul. W. 1. 12.

18 Mai

Pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea c coronă de aur; iar în mână o secere ascuțită... Și a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat. — Apoc. 14: 14, 16.

Câmpul este lumea, zise Isus, și acesta este un secerș pe tot pământul locuit. Secera ascuțită prin care Secerătorul execută acest secerș al clasei Sale a grăului este, așadar, mesajul împărăției, ascuțit prin toate faptele și adevărurile, cari au fost descoperite cu privire la împărăție dela anul 1914 d. Chr. Spre a arăta că această secere ascuțită a mesajului împărăției stabilite a lui Iehova, va tăia peste tot pământul în decursul perioadei de secerș până la sfârșitul ei final, Isus urmă cu precizarea Sa despre primul război mondial, prin profetia Sa raportată la Matei 24:14. Acea profetie a devenit realitate începând dela anul 1919 d. Chr. întrucât Martorii lui Iehova vestesc tuturor națiunilor faptul plin de bucurie că împărăția Sa prin Christos este întemeiată. W. 15. 8.

19 Mai

Moise s'a pogorit de pe munte la popor; a sfințit poporul, și ei și-au spălat hainele. Și a zis poporului: Fiți gata în trei zile; să nu vă apropiați de vreo femeie. — Ex. 19: 14, 15.

Astfel sfințirea poporului consta în curățirea lor proprie, pentru că să a'be conștiințe curate, și pentru că mințile lor să poată fi depărtate de toate poftele carnale, când vor fi văzui arătarea lui Dumnezeu, a treia zi. Asemenea sfințire, era o purificare de ceea ce dispăcea în ochii Domnului. Pentru acest motiv cuvântul ebraic pentru a sfinți, este câteodată întrebuițat simplu să însemne purificare sau curățire. (2 Sam. 11: 4). În vederea a ceea ce urma să vie, în conformitate cu anulul dinainte dat, sfințirea era deasemenea o pregătire pentru marele eveniment. Deaceia, deasemenea, cuvântul ebraic este câteodată întrebuițat să însemne simplu a pregăti. (Num. 11: 18; Ioel 3: 9, 10; Ier. 51: 27, 28). Într'un sens sfânt a sfinți înseamnă deasemenea, a ne stabili și echipa, spre a face lucrarea, pe care voia lui Dumnezeu ne-o incredințează. W. 15. 3.

20 Mai

Neprimăria Mea va dăinui în vece, și mântuirea Mea se va întinde din veac în veac. — Isa. 51: 8, A. S. V.

Prin aceea că suferim ocările oamenilor, noi avem onoarea să participăm împreună cu Christos la justificarea suveranității universale a lui Iehova și a sfântului Său nume. O asemenea cale înțeleaptă, a lor, înveselește inima lui Iehova; pentru că aceasta îi dă ceva, cu care să răspundă nelegiuirii provocator Satan, care a adus toate aceste ocări împotriva Lui. (Prov. 27: 11). Asemenea ocări sunt acum toate de scurtă durată; ele vor pieri și înceta cu moartea și nimicirea tuturor dusmanilor lui Iehova și ai suveranității Sale. Dar tot timpul când acei oameni ne ocărăsc și ne batjocoresc astfel, noi suntem înecuvântați, deoarece Dumnezeu ne declară drepti, ne aprobă și ne întinde folosul mântuirii Sale prin Christos Isus. (Mat. 5: 10, 11). Această stare dreaptă înaintea Lui, va continua pentru vece, după ce starea noastră ocărită printre oamenii acestei lumi, va fi fost trecută. W. 15. 1.

21 Mai

Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat (te poticnește), scoate-l și leapăda-l dela tine; căci este spre folosul tău să piară unul din nădularele tale, și nu... tot trupul. — Mat. 5: 29.

Pofta ochilor își găsește rădăcina în inimă sau în minte, care dă înclinare spre egoism. (Mat. 15: 19, 20). În cuvintele Sale de mai sus Isus declară că trebuiește întreprinsă: o acțiune radicală sau totală, de către cineva, care găsește în sine o dorință rea, care se leagă de sine atât de strâns întocmai ca propriul său; ochiul drept sau mână dreaptă. Va fi mai bine să desrădăcineze acea necurată dorință lumească — chiar dacă cu chinul adânci pentru simțurile egoiste ale cuiva, — decât să o lase lipsită de sine și să-l facă să cadă în facere de rele. Nu numai mântuirea personală a cuiva este legată de această chestiune, ci mult mai mult justificarea numelui lui Dumnezeu, este deasemenea cuprinsă, prin aceea că cineva îl păstrează integritatea înaintea lui Iehova Dumnezeu, prin ascultarea credincioasă față de El. W. 1. 9.

22 Mai

In ce privește conștiința, face perfect pe cel ce se închină... sângele L. Christos, care, prin spiritul cel vecinic, Sa adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți ca țesutul vestru. — Evrei 9 : 9, 14, A. S. V.

Purtarea credincioasă a lui Isus, ca Mare Preot, rezultă pentru perfecțiune pentru urmașii Săi ascultători, cari sunt făcuți o parte din sămânța lui Abraam, ca fii ai lui Dumnezeu. Cum? Deoarece așezata le dă o reală curățire de păcat prin sângele jertfei Sale. Astfel le este dată o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu sau o libertate de cunoștința păcatului și de condamnarea la moarte în ochii lui Dumnezeu. Aceasta nu era cu puțință prin jertfele de animale, pe cari preoții Leviți ai casei lui Aaron le aduceau în tabernacolul cel dintâi sau tipic. (Evr. 9 : 8-14). Fînd astfel făcuți perfecti în conștiință, fără îndoială că acești urmași ascultători ai lui Christos, sunt „îndreptățiți” de către Dumnezeu, prin sângele lui Isus și din pricina credinței lor. Condamnarea a fost ridicată de deasupra lor. Ei nu o stare perfectă înaintea lui Dumnezeu, după carne. W. 1. 4.

23 Mai

A căsă apoi cel lalt bebec, adică berbecule pentru închinarea (sau instalarea) în slujba Domnului; și Aaron și fiii lui și-au pus mâinile pe capul berbecului. — Lev. 8 : 22.

Prima traducere a Bibliiei, Versiunea greacă Septuaginta (LXX), numește acest berbec. „berbecule de complectare sau de perfecționare”. deoarece el purtă instrumentul lui Dumnezeu pentru perfecționarea sau calificarea preoșimii Sale, anume, jertfa lui Isus. Aceasta a umplut mâinile lor cu deplină putere și autoritate, ca să servească ca preoți ai Săi și a umplut mâinile lor cu ceea ce ei puteau să-I aducă ca jertfă bineprimată Lui. Aceasta le dădu o stare înaintea lui Dumnezeu ca preoții Săi adevărați și recunoscuți de El. Astfel Aaron și fiii săi, cari căutau să-și facă complectă sau perfectă instalarea lor în slujbă, își puseră mâinile lor pe capul berbecului de instalare, pe capul „berbecului de închinare”. Aceasta preumbri (1) că Isus mărturiseste că adevărata jertfă este a Sa proprie și (2) că urmașii Săi mărturisesc că jertfa Sa a fost adusă pentru ei, pentruca ei să beneficieze de binecuvântările, cari le deschide calea spre praoție. W. 15. 6.

24 Mai

Evangelia lui Christos... este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecărui care crede. — Rom. 1 : 16.

Prin ridicarea lui Isus dintre morți și prin înălțarea Lui la dreapta Majestății Sale în înălțime, Iehova dădu viață și putere Evangheliei sau vestilor bune. Fără intervențiunea Sa, când Isus zăcea fără viață în mormânt, evanghelia ar fi dat greș. Deaceia faptul stă înainte strălucind, că evanghelia aparține lui Dumnezeu Iehova și își are originea dela El. Este adevărat că Cuvântul Său vorbește despre „Evanghelia lui Christos” și „Evanghelia lui Isus Christos”; dar aceasta nu despărțește evanghelia de Iehova Dumnezeu. Evanghelia este numită astfel în mod potrivit, deoarece ea se ocupă cu Christos, care este agentul divin pentru aducerea binecuvântărilor promise în evanghelie. El este „sămânța lui Abraam” în care toate familiile și națiunile pământului vor fi binecuvântate. În mod potrivit, atunci, este predicată evanghelia „în numele Său”. W. 15. 11.

25 Mai

Un om înțelept este plin de putere, și cel priceput își oșelește vlagă (îzria sau puterea). — Prov. 24 : 5.

Noi trebuie să păstrăm mintea noastră informată din cuvântul lui Dumnezeu și din promisiunile acestuia. Noi trebuie să păstrăm mințile noastre umplute cu cunoștința puternicelor Sale fapte, purtările Sale credincioase cu poporul Său, și scopurile Sale prin împărăția Sa. Noi trebuie să păstrăm în minte marca chestiunii de discuție a suveranității Sale universale, cunoscând că Intrucât stăm credincioși și ne păstrăm integritatea înaintea Lui, vom avea o parte în justificarea numelui Său. Noi trebuie să păstrăm afecțiunile noastre mintale, iubirea noastră, fixate asupra Lui și asu-

pra înărețului Său guvern teocratic, prin Christos Isus. Ca să facem toate acestea, noi nu ne putem da la o parte, având să veghem și să păzim inimile și mințile noastre. Impotriva a orice în lumea de după războiu, ce se ridică și se înalță pe sine împotriva cunoștinței lui Dumnezeu. Prin creșterea cunoștinței noastre despre El prin studierea cuvântului Său în privat și în grupă cu alții, și apoi prinirca Lui din cuvântul Său și rămânerea credincioși Lui, noi vom avea inimile noastre mărite cu iubire pentru El. Atunci vom fi înțelepți și cu inima turbărbătată. W. 1. 1.

26 Mai

Spiritul sfânt s'a pogorit peste toți cei ce ascultau cuvântul. Atunci Petru a zis : Se poate opri apa ca să nu fie botezați toți aceștia, cari au primit spiritul sfânt ? — Fapte 10 : 44-47, A. S. V.

Petru nu folosi în vorbirea sa în mod specific termenul consacrare, dar Corneliu și casa sa, care tot timpul dorise să facă voia lui Dumnezeu, și care trimisese după Petru, ca să-i intrușască despre aceasta, pricepură ce aveau de făcut. Că ei dintr'odată se hotărâră să facă voia lui Dumnezeu, așa după cum le-a fost descoperit acum, este arătat prin ceea ce se întâmplă după aceea, fără ca ei să facă vreă mărturisire de credință lui Petru. Pe aceia pe cari Dumnezeu i-a consacrat în mod public prin spiritul Său, nimeni nu i-ar putea opri în mod legal de a fi botezați. Botezul în apă în numele lui Isus nu servea la nimic altceva, decât să facă de cunoscut în public consacrațiunea lor personală de a face voia lui Dumnezeu, după cum aceasta le-a fost descoperită și exemplificată în Isus Christos. W. 15. 2.

27 Mai

Adevărat, adevărat, vă spun că, cine nu intră pe ușă în staulul ulilor, ei sare pe altă parte, este un hoț și un tâlhar. — Ioan 10 : 1. Goodspeed.

Acest staul de oi simbolic, nu este în mod strict un staul iudeu, nici unul păgân, ci el cuprinde oile împărăției lui Iehova, cari au fost chemate mai întâi dintre Iudei și deasemenea și dintre Păgâni. (Gal. 3 : 26-29; Ef. 2 : 14-16). Alte oi, afară de oile împărăției legământului abraamic, nu sunt primite în acest staul. Aceasta nu înseamnă că ai oameni, cu sentimente asemănătoare oilor, nu vor fi salvați la viață vecinică, ci înseamnă că numai moștenitorii spirituali ai lui Dumnezeu și împreună moștenitorii lui Christos Isus sunt în acest staul deosebiiți. Numai lui Mesid, lui Christos, I s'a putut da drept intrare la acest staul, ca să se ocupe de aceste oi și la oile acestei clase, sau la oile aspirante la această moștenire. I s'a dat intrare Ioan Botezătorul lui Christos Isus. W. 15. 5.

28 Mai

Iată, eu și copiii pe cari mi l'a dat Iehova, suntem niște semne și niște minuni în Israel, din partea lui Iehova al oștirilor. — Isa. 8 : 18, A. S. V.

Isaia era o icoană a lui Christos Isus. (Evr. 2 : 13). Deaceia ucenicii Săi trebuie să fie acum „semne și minuni”. Trăind în această obligațiune, ei nu trebuie să dea greș, de a fi în cuvânt și acțiune ceea ce sunt cunoșcânduți astăzi ca Martorii lui Iehova a oștirilor, care domnește acum prin Regele Său Christos Isus, în capitala cerească, Sion, prin urmare, Martorii Lui trebuie să a pară supereri înaintea tuturor națiunilor și popoarelor, cu absolut lipsă de frică, împotriva conspirației mondiale a acestei ere după războiu. Prin luarea unei căi contrare curentului popular a națiunilor, ei vor fi semne și minuni, contra cărora se va vorbi mult și vor fi atacați din toate părțile. Dar prin complectarea lor și rațiune de poate conspirațiile lumești, și prin devotamentului lor sincer față de împărăția lui Iehova prin Christos Isus, ei vor fi semne că răzbuirea lui Dumnezeu vine cu grabă împotriva tuturor conspiratorilor și că El va ocroti pe rămășița Sa și pe însoțitorii ei. W. 15. 10.

(Continuare în pag. 82)

Aprobat de cenzura centrală a presei